TÜRK SOLU

7 NİSAN
1970
Sayı 125

DEVRİMCİ MÜCADELE
- Bilimsel Sosyalizme Bağlılık
- Milli Cephe Politikası
- Proleter Devrimcilerinin Birliği

OPORTÜNİZME GİDER
- Teori Düşmanlığı
- Milli Cephe Bozgunculuğu
- Proleter Devrimcilerine Düşmanlık

AYBAR AREN BORAN YOLU

Türkiye devrimci kadınlar derneği tüzüğü

1 — Derneğin adı: Türkiye Devrimci Kadınlar Derneği.

2 — Derneğin merkezi İstanbuldadır.

3 — a) Derneğin amacı: Bugün Türkiyede emperyalizme, işbirlikçilerine, feodal-mütegallibe kuvvetlerine karşı verilmekte olan Millî Demokratik Devrim mücadelesini gerçekleştirmek için girişilecek bağımsızlık ve özgürlük savaşlarında, gerçek barışı dünyaya egemen kılmak için verilecek savaşlarda, İnsan eşitliğinin yurdumuzda yerleşmesi için verilecek savaşlarda Türk kadınlarını bir araya toplamak, onların düşünce ve eylem birliğini kurarak halk kitleleri içinde kadınların şerefli birer öncü durumuna gelmelerini sağlamaktır.

b) Derneğimiz kendi görüşünde olan bütün kuruluşlarla ortak eylemlere katılabilir.

c) Derneğimiz amacına ulaşmak için toplantı ve gösteriler düzenler, yayın yapar, sergi açar, eğitim, propoganda ve kültür çalışmalarında bulunur.

ÜYELİK :

4 — Derneğin amacını benimsiyen, onsekiz yaşını doldurmuş her kadın derneğe üye olabilir. Dernek yönetim kurulu, üyelik için başvuranların durumunu ilk toplantısında inceleyip, aday üyeye en geç bir ay içinde üyeliğe kabulü ya da reddi hakkındaki kararını bildirir.

5 — Her üye ayda en az iki buçuk lira ödenti verir. Yıllık ödenti tutarı yüzyirmi Türk Lirasını geçemez. Ödentilerini vaktinde ödemiyenler Genel Kurul toplantılarına katılamaz.

6 — Üyelikten ayrılma, ayrılma tarihinden altı ay önce yazılı şekilde bildirilerek gerçekleştirilir. Onur Kurulunun üyelikten çıkarma kararı için bu müddet söz konusu değildir.

DERNEĞİN ORGANLARI

7 — Derneğin organları: Yönetim Denetim, Onur ve enel Kuruldur.

a) Genel Kurul, derneğin bütün asil üyelerinin katılmasıyla yılda bir kere toplanır. Salt çoğunlukla toplanır, fakat çoğunluk sağlanamazsa, yapılacak ikinci toplantıda çoğunluk aranmaz. Genel Kurul toplantıda kendine bir başkan, bir başkan yardımcısı ve bir yazman seçer. Eski yönetim Kurulunu ibra eder. Derneğin izliyeceği tutumu görüşür, karara bağlar.

Genel Kurul, toplantı yeter sayısının üçte iki oyuyla dernek tüzüğünü değiştirebilir. Asil üyelerden beşte birinin yazılı isteğiyle, Yönetim Kurulu tarafından olağanüstü toplantıya çağrılır.

b) Yönetim Kurulu, Genel Kurulda seçilen beş asil, iki yedek üyeden oluşur. Derneğin daimî organıdır. En az haftada bir toplanır. İki Genel Kurul toplantısı arasında derneği yönetir. Genel Kurul kararlarını uygulamak için gerekli çalışmaları yapar. Genel Kurula yıllık çalışma raporu verir ve yeni yönetim kurulu için aday gösterir. Çalışma süresi bir yıldır

c) Denetim Kurulu : Genel Kurulca seçilen üç asil, bir yedek üyeden oluşur. Yönetim Kurulunun çalışmalarını, hesaplarını denetler. Genel Kurula rapor verir. Çalışma süresi bir

d) Onur Kurulu: Genel Kurulca seçilen üç asil bir yedek üyeden oluşur. Tüzüğe, Derneğin amacına ve Yönetim Kurulu kararlarına aykırı hareket edenlere ceza verir. Cezalar: Uyarma, üyelikten geçici ya da kesin uzaklaştırılmadır.

e) Yönetim, denetim ve onur kurullarında kararlar, üye tam sayısının salt çoğunluğuyla alınır.

f) Genel Kurulda organların seçimi için gizli oylama, açık sayım yapılır.

DERNEĞİN GELİRLERİ

8 — Derneğin gelirleri şunlardır:

a) Üye ödentileri. b) Bağış ve yardımlar. c) Amaca uygun çalışmalardan elde edilenler.

9 — Beşyüz liradan fazla paralar banka hesabına yatırılır, Bankadan para çekilebilmesi için Genel Sayman ile Genel Başkanın birlikte imzası gerekir.

ÜYELİKTEN ÇIKARILMA :

10 — Derneğe giriş koşullarını taşımadıkları sonradan anlaşılanlar, derneğin amacına aykırı davranışta bulunanlar ve kendilerine verilen görevleri özürsüz olarak yapmıyanlar Onur Kurulunca dernekten çıkarılır.

SON HÜKÜMLER :

11 — Bu tüzükte yazılı olmıyan hususlarda Cemiyetler Kanununun hükümleri ve Genel hükümler uygulanır.

12 — Geçici hüküm: Bu tüzüğün genel kurulca kabulünden sonra yönetim kurulu gerekli işlemleri yapar.

13 — Kurucu üyeler: Saadet BARANER, Neclâ ÖZGÜR, Eflân AYTAÇ, Mediha ÖZÇELİK, Asiye ELİÇİN, Neriman Hikmet ÖZTEKİN, Birsen BALCIKARDEŞLER, Gültaze ERDEM, Hâle ÖZGÜR, Tülây KURNAZ, Fikret ELPE, Şenal SÖLPÜKER, Zübeyde ÇETİNER, Züleyha AYTÜZ, Sevim GÜNAY, Fatma KÖLENCİK, Zehra ERŞAN.

KURUCU ÜYELER :

Mediha Özçelik — Hüseyin — 1927 — İstanbul TC. — Hacı Hüsrev Mah. Hacı Hüsrev Cad. No. 76 Kasımpaşa.

Asiye Eliçin — Mustafa — 1923 — Nevşehir TC. — Göztepe 1. Orta Sok. 16. Blok 2/12.

Saadet Baraner — İsmail — 1905 — İstanbul TC. — Halaskârgazi Cad. 214/8 İst.

Fikret Elpe — Ali Fuat — 1919 — İstanbul TC. — Selime Hatun Camii Yokuşu, Şükran Apt. No. 11 D. 8 Fındıklı - İst.

Neclâ Özgür — Halit — 1926 — Yalova TC. — Ortaköy Dereboyu Meşrubat Sok. 1/1.

Hale Özgür — Halen — 1951 — İstanbul TC. — Dereboyu Şehit Nuri Pamir Sok. 1/1 Ortaköy - İst.

Fatma Kölencik — Hasan — 1937 — Tekirdağ TC. — Cennet Mah. Tunç Sok. No. 8 Küçükçekmece - İst.

Gültaze Erdem — Mehmet — 1936 — Kemaliye TC. — Halıcıoğlu Bademlik Yokuşu No. 1 İstanbul

Neriman Hikmet Öztekin — Hikmet — 1328 — Ordu TC. Halaskârgazi Cad. 214/8.

Eflan Aytaç — Ahmet — 1935 — İstanbul TC. — Sarıyer Verem Dispanseri İst.

Sevim Günay — Kemal — 1927 — Keşan TC. — Fıstıkağacı, Yapmabebek Sok. Bebek Apt. 8/4 Kuzguncuk - İstanbul.

Züleyha Aytüz — Şevket — 1917 — Biga TC. Vahap Bey Sok. No. 27 Altıyol - Kadıköy.

Zehra Erşan — Abdurrahman — 1944 — Ankara TC. — Dönüm Sok. No. 26 Emirgân - İst.

Zübeyde Çetiner — Mustafa — 1940 — Tarsus TC. — Fatih Sosyal Sigortalar yanı F. Cansever Apt Kat 3 Fatih - İst

Şenal Sölpüker — Hüsamettin — 1948 — Sivrihisar — TC. Feyzullah Efendi Sok. 30/2 Fatih - İstanbul.

Tülây Kurnaz — Nuri — 1946 — Kütahya TC. — Pehlivan Sok. 16/3 Mecidiyeköy - İst.

Birsen Balcıkardeşler — Abdullah — 1945 — İstanbul TC. Pangaltı Seymen Sok. No. 34/4 İstanbul.

TİP İstanbul İl Delegelerine

PARTİLİ ARKADAŞLAR

Emperyalizmin toptan çöküşe doğru yol aldığı, dünya halkaları nın kurtuluş mücadelesinin dev dalgalar halinde kabardığı, proleter sosyalizminin dünya ölçüsünde zaferler kazandığı bir çağda yaşıyoruz. Ülkemiz emperyalist dünya sisteminin sömürülen yoksul bölgesine dahil bir ülkedir. Halkımız emperyalizme karşı ilk kurtuluş savaşını vermiş, kahraman bir halktır. Böyle bir halkın en fedakâr ve bilinçli unsurlarının önemli bir kısmını içinde barındıran partimiz oportünist yönetim altında kendisinden beklenen devrimci görevleri yerine getirememiş, halkımızın gelişen devrimci müdacelesine ayak uyduramamıştır.

Partimize musallat olan Aybar-Aren oportünist yönetici kliği, mücadelemizde yolumuzu aydınlatan bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunu reddederek, yarım asırlık proleter devrimci geleneğe ve proleter devrimci parti üyelerine «ihbar» ve «ihraç» metodları ile saldırarak parti içinde devrimci eğitim ve öğretimin, eleştrici ve özeleştirinin yerleştirilmesi mücadelesini baltalayarak, demokratik merkeziyetçilik esasına aykırı bir klik hâkimiyeti kurmaya çalışarak, emperyalizmin ülke çapında yürüttüğü anti-komünizm kampanyasına katılarak, sadece parlâmenter çalışma ile kurtulunabileceği yalanını kitleler arasında yayarak, gerici-parlamentarizmi göklere çıkarıp, işçi-köylü ve gençliğin kitle haraketlerine karşı çıkarak, önümüzdeki devrimci adım olan millî demokratik devrim görevimizi inkâr edip, emperyalizme karşı en geniş millî cephenin kurulmasını baltalayarak, bilimsel sosyalizme düşman revizyonizm çizgisini, pasifist parlamentarizm çizgisini ve «sol» sekter millî cephe bozgunculuğu çizgisini politikasına temel yapmıştır. Onlar, bu politika ile TİP'i çıkmaza sokarak, onun bugünkü kitlelerden kopuk ve dağınık duruma gelmesinin baş sorumluları olmuşlardır. Apaçık gerçek bu iken, Aybar ve onun ortağı Aren-Boran ikilisi, halâ kendi suçlarını proleter devrimcilerine yükleyip, sorumluluktan sıyrılmak sevdasındadırlar.

Emperyalizmin hurdaya çıkartmaya çalıştığı TİP, halkımızın bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi mücadelesinde, millî demokratik devrim mücadelesinde, dört elle sarılacağımız önemli bir silâhımızdır.

Proleter devrimcilerinin bugüne kadar verdikleri azimlı mücadele sonucunda, Aybar-Aren oportunist kliğinin üyeler gözündeki itibarı büyük ölçüde kırılmış ve partimizin opor tünist yönetimden kurtulması ve devrimci bir yönetime kavuşması olanakları doğmuştur. Önümüzdeki kongrenin önemi buradadır.

Bugüne kadar oportünist TİP yönetici kliğine karşı mücadele vermiş ve bugün de partimizi bu yıkıcılardan kurtarmaya azimli olan bütün partili arkadaşlar, kongrelerde Aybar-Aren oportünizmine karşı ortak saf tutmalıdırlar.

Emperyalizmin sömürdüğü bütün yoksul ülkelerde sosyalizme varmanın tek yolu olan: protetaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı etrafında bütün halk sınıflarının güçbirliğine dayanan ve zorunlu olarak sosyalizme götüren millî demokratik devrim stratejisini savunan biz proleter devrimcileri, parti içinde Aybar-Aren çizgisine karşı olan herkesin, kendi aralarında ayrılıklar olsa bile, Aybar-Aren oportünizminin yıkılması yolunda ortak mücadele vermelerinin protetaryanın yararına olduğuna inanıyoruz.

Hangi bahane ile olursa olsun, oportinist TİP yıkıcıları ile mücadele eden saflarda parçalanmaya ve partimizin oportünistlerin yönetiminde kalmasına yol açacak davranışlara girmek, **bozgunculuktur.**

Bu yüzden, İstanbul İl Kongresinde, proleter devrimci mücadelemizin baş düşmanı olarak Aybar-Aren oportünizmini görüyor ve bütün devrimci parti üyelerini, oportünist TİP yıkıcılarına karşı, proleter sosyalizminin bayrağı etrafında birleşmeye çağırıyoruz.

TİP'İ DEVRİMCİ MÜCADELEYE KAZANMAK İÇİN, HALKIMIZIN MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMİ İÇİN PROLETER SOSYALZMİNİN ZAFERİ İÇİN AYBAR-AREN OPORTÜNZMİNİ AKTİF İDEOLOJİK MÜCADELE İLE YIKALIM:

Türkiye İşçi Partisi Proleter Devricileri adına:

Kemal İşler, Naci Ormanlar, Sevinç Özgüner, Sıtkı Eser, Cemil Ormanlar, Kumru Gözügeçgel, Hikmet Gürdağ, Turhan Zeren, Bora Gözen, Necati Demirdaş, Kadri Taylan, Kayhan Şahinbeyoğlu, Mustafa Adalı, Nail Satlıgan, Tarık Almaç, Necmi Daysal, Cengiz Turhan, Sadullah Kendir, Cemil Aksu, Hüseyin Karanlık, Metin Göktürk, Faruk Kurdoğlu, Kamer Doğan, Osman Yalın, Kemal Günaydın, Kabil Kocatürk.

VE

TÜRK SOLU
PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK
İŞÇİ-KÖYÜ GAZETESİ
DEVRİMCİ TİP HABERLERİ

Şahin Alpay'ın Konferansı ve bir Paralellik!

«Proleter Devrimci Aydınlık» dergisi yazı kurulu üyelerinden Şahin Alpay arkadaş 1.4.70 günü İTÜ'de «Millî demokratik devrim ve işçi sınıfı» konulu bir konferans verdi. Şahin Alpay, konuşmasının başların da en önemli silâhımız olarak devrimci güçbirliğini ele alarak, 21 Mart Cumartesi günü Ankara'da yapılan mitingi eleştirdi. Bu konuda TDGF yöneticilerinin hataların sorumluluğunu sosyal-demokratlara yüklemelerinin yanlışlığını, her sonuçtan daima en devrimci olanın sorumlu olduğunu belirtti.

İşte bu noktada salondaki «ilkesiz birlik cephesi» mensuplarının ne devrimcilikle, ne de «aktivistlikle» (!) hiçbir ilgisi bulunmayan müdahaleleri başladı. Çünkü «ilkesiz birlik cephesi» açığa çıkmağa başlamıştı. Onların bilimsel sosyalizme aykırı görüş ve davranışları kitle önünde mahkûm ediliyordu. İdeolojik sağlamlıklarına güvenemiyenlerin kendilerine yönelen eleştirileri gürültüyle susturmaya kalkmaları doğaldı.

«İlkesiz birlik cephesi» ve onun baş sözcüsünün, millî demokratik devrimin küçük burjuvazi önderliğinde de yapılabileceği ,devrimde önderliğin emekçilere (işçi sınıfı ve yoksul köylüler) ait olduğu, proletarya partisinin yalnız işçi sınıfının değil, aynı zamanda yoksul köylülerin de öncü müfrezesi sayılması gerektiği, Kemalizmin teslimiyetçi ve uzlaşıcı yanının bulunmadığı konusundaki tezleri, yazılı ifadelerine dayanılarak çürütülünce tahammülsüzlükler, kaba kuvvet gösterileri arttı. Çünkü devrimci gençlik saflarının bölünmesinden en ufak bir sorumluluk duymayan bu kişilerin, konferansçının görüşlerini Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un düşüncelerine ve uluslarası proletarya hareketinin pratiğine dayanarak cevaplandırmalarına imkân yoktu. Yanlış görüşlerinin yıkılmasına engel olmak için bu tür sosyal-faşist yöntemlerden medet umdular, amma salonda kitleden tecrit olarak, özellikle işçi arkadaşlardan sert tepki gördüler.

Konferans bittiği zaman bazı arkadaşlar kürsüye fırlayarak Şahin Alpay arkadaşa sorular (!) yönelttiler. Bu davranış gerçi onların kendilerine verilen hakkı kötüye kullanarak uzun uzun nutuk atmalarına yol açtı amma diğer yandan da anti - marksist fikirlerinin açığa çıkmasına yardım etti. Proleter devrimcilerin, Kemalist devrimcilere karşı onlar devrimci eğilimler gösterdikleri zaman «hem dostluk, hem ittifak», teslimiyetçi eğilimler gösterdiklerinde de «mücadele» politikası izlemeleri gerektiği, **zorunlu olarak işçi sınıfı önderliğinde** millî demokratik devrim tezini dünya devrimci pratiğinin Brazzaville Kongo'sunda halaç pamuğuna çevirdiği (!), (Brazzaville Kongo'sunda millî demokratik devrimin gerçekleştiğine delil olarak karşı devrim teşebbüsünün bas tırılması ve Enternasyonal'in millî marş olarak ilânı gösterilmektedir!) Kemalizmin teslimiyetçi ve uzlaşıcı yanını belirtmenin «gerçekten devrimci olan» Kemalistleri gocunduracağı yolundaki görüşler hep konferansın sorular bölümünde ortaya atıldı. Arkadaşlardan bu tezlerini yazılı olarak ifade etmelerini bekleriz. Bunları yazsınlar ki yanlış görüşler hiçbir tevil çabasına meydan verilmeden açığa çıksın!

Son olarak, konferansta çıkan olaylarda kışkırtıcılığın, tahrikçiliğin **başını çeken** kişilere bir çift sözümüz var. Siz uzun süre FKF de Aybar - Aren oportünizminin gençlik saflarındaki temsilcileri olarak kaldınız. Aybar - Aren oportünistlerinin de başlangıçta proleter devrimcilere karşı susturma, kaba kuvvet yöntemleri denediğini, proleter devrimcilerin kuru gürültü ve yaygarayla yıldırılabileceğini sandığını en iyi sizler bilirsiniz. Bu usullerin faal ideolojik mücadele ve doğru devrimci eylem karşısında sökmediğini, FKF İstanbul Sekreterliğinden proleter devrimcileri sağcı oportünistlikle, küçük burjuva kuyrukçuluğuyla suçlayan teksirler yayımlayarak (ve aslında küçük burjuva kaypaklığının en güzel örneğini vererek) istifa etmek zorunda kaldığınız için yine en iyi sizler bilirsiniz. Hiçbir öz eleştiri yapmadan iltihak ettiğiniz ilkesiz birlik cephesinde yapacağınız en olumlu davranışlardan biri kendi akılbetinizden örnek vererek arkadaşlarınızı uyarmaktır.

Proleter devrimci Aydınlık toplatıldı

Dünya proletarya hareketinin büyük önderi Lenin'in doğumunun 100. yılı münasebetiyle Lenin özel sayısı olarak çıkan Proleter Devrimci Aydınlık, savcılığın müracaatı üzerine Ankara mahkemelerinin verdiği karar gereğince toplattırılmıştır.

Kimi «devrimciler» Proleter Devrimci Aydınlığın toplattırılmamasından rahatsız oluyor ve bu rahatsızlığın yüzlerce kişinin izlediği burada hiç şüphesiz polisin de izlediği konferanslarda özellikle kürsüye çıkıp dile getiriyordu. Bu «devrimciler» tutumlarına şu kılıfı bulmuşlardı: Kapağına Lenin'in resmini bastığı halde Proleter Devrimci Aydınlık neden toplatılmıyor? Bu işte bir «bit yeniği» var

İstanbul'da henüz piyasaya çıkarılmamış olan bir derginin toplatılmamış olmasında «bit yeniği» arayan «devrimciler» konuşmalarından 2 gün sonra derginin toplattırılması olgusuna ne diyecekler acaba?

Bu ihbarcı davranışlarını tecrübesizliklerine mi, bilinçsizliklerine mi vermek gerekir?

Proleter Devrimci Aydınlığın son sayısı toplatılmıştır. Aydınlık dergisi için bu olağanüstü bir durum değildir. Nitekim bundan önce de işbirlikçi iktidar 3 sayısını toplattırmıştır.

İçinde bulunduğumuz anti-demokratik ortamda doğru devrimci çizgideki yayın organlarının toplatılmasından daha doğal bir şey olamaz. Ancak üzerinde durulması gereken demokrasi ortamını «güçlü omuz darbeleriyle» genişleteceklerine inananların bu demokratik ortamı zedeleyici davranışlarda bulunmalarıdır. Proleter Devrimci Aydınlığın doğru devrimci çizgide olduğunu kabullenmek için onun polisçe toplattırılması gerektiğini savunmak, eğer başka bir sebebi yoksa devrimci uyanıklıktan en ufak nasibi olmadığını ilân edecektir.

Malatya Tip Üyelerinin Tüm Orgüt Üyelerine Çağrısı

TİP'li ÜYE ARKADAŞ: Türkiyedeki devrimci hareketi örgüt içinde birleştirmek ve partimizi DEVRİMCİ hareketlerde öncü kılabilmek, ve de tüm devrimcileri TİP içerisinde, tek bir vücut halinde birleştirmek için biz Malatyalı devrimciler olarak, tüm TİP üyeleri ve partisiz kardeşlerimize aşağıdaki uyarma ve öneride bulunuyoruz.

Uzun zamandan beri, parti örgütlerinin dağınıklığı tüm devrimcileri tedirgin etmekte ve devrimci eylemde başıbozukluk yaratmaktadır. Bu dağınıklığın nedeninin Aybar - Aren oportünizminin bir neticesi olduğu, gerçeği ortaya çıkmıştır.

Aybar - Aren oportünizminin iflas dönemindeki bugünkü gösterme lik yöneticiler, son bir çıkışla bu dağınıklığı toparlayabilmek iddiasıyla ortaya çıkmışlarsa da, Malatya'ya gelişlerinde, kendilerini Aybar'ın daha da gerisinde, şahsiyetlerine dahi sahip çıkamıyacak şahsiyetsiz kişiler olarak gördük.

ŞÖYLE Kİ: Malatya'da üç kâğıt politikasıyla örgütün başında uzun zaman kalabilen ve son hizipleşmelerde Aybar - Aren oportünizmi arasında mekik dokuyan, Eski İl Başkanı ve halen Genel Yönetim Kurulu üyesi olan Hayrettin Abacı ve sayıları çok düşük hempaları ve iyi niyetinden endişemiz olmayan arkadaşlarımız, Abacı listesinin başına gelemeyince adaylıktan ve göstermelik mahallî yönetim kurullarından istifa etmişlerdi. Bunun üzerine, partinin gerçekten bilinçli ve örgüt fikrine yürekten inanan üyeleri, seçimleri ve bu güne kadarki devrimci eylemleri, her yönüyle yürütmüş, bir yandan da Genel Merkeze (Her üç Genel Başkan döneminde) geçici bir yönetim kurulu kurulması için (yazılı ve bizzat adam göndererek) öneride bulunduk.

ANCAK: 21 Şubat 1970 tarihinde, yani 10 ay sonra, Merkez Yürütme Kurulu üyesi Turgut Kazan arkadaş tam yetki ile Malatya geçici örgütünü kurmağa geldiğinde bizlerin yanı sıra, kendilerini gurupmuş gibi gösteren, üç kâğıt politikaları, bugün Aren oportünist kliğe yamamak isteyenlerle de ilişki kurmuş ve geçici kurullarda görev almalarını önermişti. Ancak onlar ne beraber, ne de tek başlarına görev kabul etmemişlerdi. Turgut Kazan arkadaş, bugüne kadar partiye sahip çıkan ve görev almayı şeref sayan arkadaşlardan dokuz kişinin isim listesini merkez yürütme kuruluna götürdü.

FAKAT: Genel Merkez bu isimlerin kendi oportünist tutumlarını tasvip edecek isimler olmadığı kanaatına varmış olacak ki, tam yetki ile görevlendirdikleri arkadaşlarına dahi itimat etmemiş, bu arkadaşlarımızın geçici kurula gelmelerini engellemişlerdir.

BAŞKAN GELİYOR: 18/3/1970 günü Malatya örgütünü kurmak üzere Genel Başkan Şaban Yıldız ve Genel Sekreter Behice Boran geldiler. Saat 14.00'de parti salonunda yapılan toplantıda, parti içi sorunlarına dokunmayı engellediler ve sadece kendileri konuşarak devrimcileri çekiştirip çeşitli ithamlar yönelttiler. Cevap vermek için söz almak isti yen arkadaşlarımızı, bu konuda akşamki toplantıda söz verileceği gerekçesiyle susturdular. Akşamki toplantıda ise (geçmiş meseleleri hiç kurcalamayalım, biz örgütü yeniden canlandırmağa geldik) diyerek Oportünistlerin, partiyi bu duruma getirenlerin Devrimciler tarafından eleştirilmelerini engellemeğe çalışıyorlardı. Böylece gerçek niyetlerini ortaya koymuş oluyorlardı.

MALATYA örgütünde uzun bir mücadeleden sonra temizlenen ve partiyle organik bağlarını koparmış, TİP e ve sosyalizme ihanet etmiş düşük Aybar - Aren taraftarlariyle, Devrimcilerden oluşan bir kurul kurmak ve kendilerini Malatya'da tekrar temsil ettirmek, böylece büyük kongreye Malatya'dan bir iki klik adam götürmek istiyorlardı. Yani Devrimbir dille belirtmeleri Genel Başkan ve leştirmek çabasında idiler.

Malatyalı Devrimciler halka ters düşen üç kâğıtçılarla tekrar halkın karşısına çıkamıyacaklarını, kesin bir dille belirtmeleri Genel Başkan ve Genel Sekreteri sinirlendirmiş, bunun üzerine Bahice Boran (Bizim size ihtiyacımız yok, istersek partiyi Malatya'da sileriz bizim için Malatya teşkilât olmasa da olur) demiştir. Genel Başkanın tutumu daha da bayağı idi. 19 yaşındaki genç bir militana (Çık dışarı, seni kovuyorum, defol köpek oğlu köpek) diyerek Genel Başkanlık sıfatını da ayaklar altına aldı.

VE DİYORUZ Kİ: Yukarıda niteliğini vermeğe çalıştığımız yoz kişiler Türkiye'nin tek sosyalist partisi TİP'in içinde ve yakınında olamazlar.

Partimizi bugünkü duruma getirerek emperyalizme ve iş birlikçilere hizmet ettikleri ortada olan oportünist kliğe son darbeyi hep beraber vuralım,proleter devrimci saları çelikleştirelim.

Kardeşler; Trükiye İşçi Partisinin öncülüğünü yapması lâzım gelen, ulusal, demokratik, devrimci, eylemler partinin dışında ve bir başı bozukluk içinde gelişiyor. Parti bu eylemlere sahip çıkacak ve de öncülük edebilecek niteliğe kavuşturmak tüm sosyalistlerin görevidir artık.

KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE ONUN YERLİ ORTAKLARI

KAHROLSUN OPORTÜNİSTLER,

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLER,

YAŞASIN MİLLÎ, DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!.

Tarsus Fikir Klübü Arandı

Tarsus Fikir Kulübü'nü aratan savcılık, kulüp bülteni Ulusal Güç'ü yasakladı.

Güneydeki hareketleriyle gericilere korku salan Fikir Kulübü üyeleri hergün arttırılan baskıların bir parçasını da geçtiğimiz hafta içerisinde gördüler.

Ulusal Güç bülteni, Fikir Kulübü üyelerine ideolojik eğitim yapan, Dünya ve Türkiye olaylarını objektif olarak değerlendiren ve üyeler ile yönetim kurulu arasında organik bağı gerçekleştiren bir araçtır.

Bültenin toplatılma kararı şun lar üzerinde toplanmaktadır.

1) Bültende sosyalizm üzerine yazılan yazıda proleter devrimci çizgiyi doğru olarak değerlendirdiği;

2) Üyelerini Amerikan emperyalizmi ve bütün gerici güçlere karşı savaşa çağırdığı;

3) Birlik ve beraberlik içinde bulunduğu ve kitleleri doğru devrimci çizgi ışığında hareket ettirdiği;

4) İşçi - Köylü gazetesini övdüğü ve onun devrimci hareketteki yerini doğru değerlendirdiği;

5) Bundan evvelki yönetim kurulunu faşist baskılarla sindiremediklerinden yeni yöneticilerin niteliğini anlamak ve onları yıldıracaklarını sanmalarından dolayı bülten toplattırıldı.

Bunun üzerine Kulüp Başkanı Önder Aktaş, bir basın bildirisi yayınlayarak toplatmanın gelişen hareketimizi engelliyemiyeceğini ve baskılar ne kadar artarsa artsın mücadelemizde daha azimli olarak yürüyeceğimizi halkımıza duyurdu.

Oral Çalışlar

Hedef: AP iktidarıdır,

Kabine buhranının son günlerinde hızlanan gençlik hareketleri geniş çapta kitle gösterilerine yol açtı. Buhran sırasında ve buhran sonrası meydana gelen olayları değerlendirelim ve çıkaracağımız derslele önümüzdeki meseleleri çözümleyelim.

Ankara'da Dil Tarih-Coğrafya Fakültesinde forumla başlayan ve ilk T.B.M.M. de bağımsızlık andıyla biten hareket kabine buhranı sırasında devrimci gençliğin kitlelerde yansıyan tek tutarlı eylemi oldu. Kabinenin güven oyu almasıyla birlikte devrimci gençliğe karşı, baskı ve saldırılar daha da artmaya başladı. Ankara'da Yüksek Öğretmende satılık okul yöneticilerinin çağırmasıyla okula giren polis, daha sonra Fen Fakültesi bahçesine girerek orada bulunan öğrencilerin üzerine silâh ve bombalarla saldırdı. Fakülte dekanının polislerin fakülteye girmelerine müsaade etmemesi üzerine dekan tartaklandı. Bir gün sonra sivil polisler yönetiminde camiden çıkan bir gerici kalabalığı İktisadî Ticarî İlimler Akademisine ve oradaki devrimci öğrencilere saldırdılar. İstanbul'da da bağımsızlık haftası nedeniyle çeşitti gösteriler oldu. İzmir'de gecekondularla ortak hareket eden üniversiteli gençler tutuklandılar.

İşbirlikçi iktidar apaçık ve cüretkâr bir şekilde üniversiteye ve devrimci gençliğe saldırıyordu. Amacı devrimci hareketin bugünkü kaynaklandığı yer olan üniversiteleri devrimcilerin başına yıkmaktı. Üniversiteler işbirlikçi A.P. iktidarının kontroluna alamadığı ve gerici rejimi tehdit eden devrimci mücadelenin kaynaklandığı önemli kalelerdir. Bu kaleleri gericilerin üniversite reform tasarıları ile içten, polis saldırıları ile dıştan ele geçirmeğe çalışması bu yüzdendir.

Geçtiğimiz hafta devrimci gençliğe ve üniversiteye karşı yapılan saldırılar geniş çevrelerin tepkisini uyandırdı, ilerici çevreler olayı sert bir şekilde kınadılar.

Üniversite gençliği bir bütün halinde, forumlarda oy birliğiyle A.P. iktidarına karşı mücadele kararı aldı. Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu, Üniversite öğretim üyeleri, Türk Hukuk Kurumu, T.Ö.S., Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonu, T.İ.P. ve C.H.P. içinde bazı ilerici milletvekilleri bu saldırılara karşı ortak tavır aldılar.

21 Mart Cumartesi günü bu ortamda S.D.D.F.nin iznini aldığı bir miting yapıldı. Mitingte çıkan olaylar belirli ölçülerde kurulmuş olan doğal ittifak zeminini geniş ölçüde yıprattı. Amaç üniversite özerkliğine ve devrimcilere yapılan baskılara karşı ortak mücadele iken, kısır öğrenci çekişmesi haline geldi. 21 Mart Cumartesi günkü mitingle başlayan ve daha sonra da bazı gelişmelerle büyüyen bu çatışmalar neye yaramıştır: Kimleri sevindirmiştir ve neyi zedelemiştir?

21 Mart Cumartesi günkü olaylar güçbirliği bozguncularının ve emperyalizmin işine yaramıştır; işbirlikçi AP iktidarının saldırılarına karşı güçlü bir cephe halinde çıkma olanaklarımızı zayıflatmıştır.

İşbirlikçi AP iktidarına karşı kullanacağımız silâh, «devrimci güçbirliği» politikasıdır. Proleter devrimcilerinin yarı sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizme ve işbirlikçi iktidarlara karşı uyguladıkları politika Millî Demokratik Cephe politikasıdır. Bu politikanın bir icabı olarak, devrimcilerin en geniş devrimci ve demokratik saflarla düşmana karşı koymaları gereklidir. Bu geniş safları yaratmak, proleter devrimcilerinin müttefiklerine ve düşmana karşı uygulayacakları politikayı doğru olarak tesbit etmeleri ve dikkatle uygulamaları ile mümkündür. Bu yapılmazsa, proleter devrimcilerinin müttefiklerinden tecrit olmaları ve işbirlikçi iktidar karşısında yalnız kalmaları tehlikesi belirir.

Müttefiklerimizi düşmana karşı mücadelede desteklemek ve onları eleştirerek daha ileri hedeflere yöneltmekle yükümlüyüz. Bu açıdan bakarsak, 21 Mart Cumartesi günkü mitingte müttefiklerimize karşı takındığımız tavrın yanlış olduğunu görürüz.

Küçük burjuva devrimcisi akımın gençlik kesimindeki uzantısı olan Sosyal Demokratlar, bütün küçük burjuva devrimcilerinin ortak vasfı olan tutarsızlık, küçük burjuva zigzagçılığı ve proleter devrimcilerine karşı kısır rekabetçilik vasıflarını elbette taşırlar. Proleter devrimcileri, onların bu vasıflarını hiçbir zaman gözden uzak tutmadan, onlara karşı dikkatli, «hem dostluk, hem mücadele» politikası izlemelidirler. Proleter devrimcileri, küçük burjuva devrimcilerinin ilerici atılımlarını desteklemeli, fakat zigzaglarını ve tutarsızlıklarını ikna ve eleştiri metoduyla teşhir etmeli, küçük burjuva devrimcilerinin bu eğilimleriyle mücadele ederek onları daha ileri hedeflere ve daha tutarlı bir çizgiye yöneltmelidirler.

Proleter devrimcilerinin Sosyal Demokratlara karşı tutumu, ne «hep dostluk» politikası olabilir ,ne de «hep düşmanlık» politikası. Proleter devrimcilerinin müttefiklerine karşı izledikleri politika, bu müttefiklerinin her zigzağına göre yön alan, bir politika olamaz. Hem küçük burjuva devrimcilerinin bir kısmını «gerçek Sosyal Demokratlar» diye göklere çıkarmak ve onlara karşı «hep dostluk» politikası uygulamak eğilimi, hem de küçük burjuva devrimcilerinin bir diğer kısmına emperyalizme ve işbirlikçi iktidara karşı takınılacak tavrı takınmak eğilimi yanlıştır.

Küçük burjuva devrimcilerine karşı mücadelede, kullanılacak mücadele metodlarında politik çalışmanın esas alınmasına dikkat etmeliyiz! Bazı arkadaşlarda zaman zaman kendini belli eden, «dayak en tesirli ikna metodudur» fikri kesinlikle yanlıştır. Kitleleri bilinçlendirmenin ve örgütlendirmenin tek yolu, kitlelerle kopmaz bağlar kurmak, kitlelerin içine derin kökler salmak, kitlelerin bütün mücadeleleri içine girerek onlara doğru çizgiyi göstermek, kitleler içinde politik çalışma yapmaktır. Bunu da ancak kitlelere uzun vâdeli menfaatlerini kavratarak başarabiliriz.

Ülkemizin küçük burjuva devrimcileri, bir bütün olarak, elbette SDDF Başkanını dövmek yoluyla daha tutarlı bir çizgiye itilmiş olmazlar! Kaldı ki, dayak kimseyi ikna etmez. İkna etmenin y o l u, kitleleri daha devrimci, daha tutarlı bir çizgiye g e t i r m e n in yolu, bu olamaz. Türkiye'de proleter devrimci mücadelenin gelişmesi için çalışma tarzı konusundaki bu yanlış anlayışların giderilmesi şarttır.

21 Mart Cumartesi mitingi öncesinde, işbirlikçi iktidarın üniversiteye ve devrimcilere karşı giriştiği saldırı, geniş devrimci ve demokrat çevrelerin tepkisiyle karşılaşmıştı. Bu genel görünüm içinde, SDDF de, olumlu bir atılım yaparak üniversite özerkliğinin ihlâlini protesto etmek istemişti. Proleter devrimcileri ne yapmalıydı? Siyasî iktidar, küçük burjuva devrimcilerinin yapacakları mitingi proleter devrimcilerinin hareketine tercih etmiş olsa bile, proleter devrimcileri kısır rekabetçi bir havadan dikkatle kaçınmalı ve küçük burjuva devrimcilerinin bu ileri atılımını var güçleriyle desteklemeli, «devrimci güçbirliği» politikasının bir icabı olarak bu ileri atılımı daha da ileri ve tutarlı bir hale getirmek için hem kendi çizgilerini ortaya koymalı, hem de küçük burjuva devrimcilerinin tutarsızlıkları ve eksikliklerini eleştirmeliydiler.

Bu yapılmadı ve Sosyal Demokratların rekabetçi tavrına karşı biz de kısır rekabetçi bir hava içinde mitingdeki konuşmacı sayısı yüzünden çıkan bir tartışmayı ön plâna çıkararak mücadelenin hedefinden saptırılmasına yardımcı olduk. Bizim tavrımız bu olmamalıydı. İleri ve işbirlikçi iktidara karşı bir çizgide ne kadar çok Sosyal Demokrat konuşursa, biz bundan memnun olmalıydık. Mitingte bir bütün olarak devrimci ve demokrat saflardan ne kadar çok insan konuşursa, bu ancak bizim saflarımızı geliştirir; emperyalizmi tehdit eder; küçük burjuva devrimcilerinin daha da ileri bir çizgiye çekilmesinin zeminini hazırlar. Mitingte Sosyal Demokrat konuşmacıların Dev-genç konuşmacılarından daha çok olması, önderliğin küçük burjuva devrimcilerine bırakılmış olması anlamına gelmez, çünkü öncülük rolünü tâyin eden, mitingdeki konuşmacı sayısı değil, kitlelere kumanda etmek ve onları ileri yönde etkilemek mücadelesinde sağlanacak başarıdır. Hareketin doğru yönde gelişmesidir.

Harekette En Sorumlu Olan, En Devrimci Olandır!

Proleter devrimcileri, mücadelenin her ânında bütün durumu, gözönünde tutmak, meseleyi bir bütün olarak görmek ve bütün hareketin ortak yararına çalışmak sorumluluğunu taşırlar. Müttefiklerinin devrimci sorumluluğu, güçbirliği konusundaki anlayışları eksik ve yetersiz olabilir, ama proleter devrimcileri hiç bir zaman bu nedenle kendi sorumluluklarını unutamazlar. Her yerde, müttefiklerinin tutarsızlıklarına karşı, devrimci sorumlulukla, emperyalizme ve işbirlikçi iktidara karşı verilen mücadelenin bütününü göz önünde tutarak mücadele etmeleri gerekir.

Proleter devrimcileri böyle davranmadıkları takdirde, ittifaklar politikasını ve bunun bir parçası olan güçbirliği hareketini zedelerler. Düşmanın bize saldırıyı arttırdığı dö-

Silah: Devrimcilerin Güçbirliğidir

nemde ona en geniş ittifaklarla karşı koymak yerine kendi kabuklarına çekilmiş ve pasifizme gömülmüş olurlar.

Müttefiklerimize karşı politikamız, kendi bağımsızlığımızı sıkı sıkıya koruyan «hem dostluk, hem mücadele» politikası olmalıdır! Müttefiklerimizi ne kendimizle özdeş olarak görmeli, ne de düşman saflarına itmeliyiz. Bu politikanın gözden kaçırılması, düşman devrimci saflara karşı saldırıya geçtiği zaman, şu iki yanlış tavrın ortaya çıkmasına yol açmaktadır: Ya kendi bağımsızlığımızdan tamamen feragat ederek yalnız müttefiklerimizden medet ummak eğilimi, ya da müttefiklerimize karşı da tamamen düşmanca bir tutum takınarak tecrit olmak eğilimi. Proleter devrimcileri bu ikili tehlikeye, güçbirliği politikasını daima doğru olarak uygulayarak karşı durmalıdırlar. Eğer güçbirliği politikasını doğru uygularsak, yâni hem kendi bağımsızlığımızı sıkı sıkıya korur, hem de ittifaklarımızı sağlam bir şekilde kurarsak, o zaman düşman saldırıya geçtiğinde tutarsız ve aşırı davranışlara kapılmayız. Ne kendimizi bağımsızlığımızdan fedakârlık yapmak zorunda hissederiz, ne de müttefiklerimizi düşman saflara itmek hatâsını işleriz.

21 Mart Cumartesi günkü mitingte TDGF yönetiminin yanlış politikası ve kitle çalışmasının önemini kavrayamayışı, mitingin gereken etkiyi yapamamasına yol açtı ve hem millî cephe bozguncularının, hem de emperyalizmin ve işbirlikçilerinin işine yaradı.

Mitingin nerede yapılacağı, saat kaçta olacağı miting anına kadar belli değildi. Okullarda ve şehirde gereken propaganda ve duyuru yapılmamıştı. Diğer örgütlerle ortak çalışma denenmemişti. Bu eksiklikler, miting sırasında takınılan kısır rekabetçi tutumla birleşince, büyük bir potansiyel heba oldu; devrimcilerin güçbirliği imkânları zedelendi; mücadele, hedeflerinden saptırıldı. İktidarın üniversitelere karşı giriştiği saldırıyı, bütün devrimci ve demokrat çevrelerin güçbirliği ile yıkmak ilkesinin esas alınması, mitingdeki politik çalışmanın ana ilkesi olması gerekirdi. Bunun yerine, emperyalizm konusunda genel sözler edilmekle yetinildi ve miting içinde bulunduğumuz mücadelenin yakın hedefleri açısından, saflarımızı genişletici ve kuvvetlendirici, ilerdeki mücadelelere daha sağlam bir zemin teşkil edici olamadı.

Mitingde kitle çalışmasının yapılmayışı ve SDDF ile kısır bir çekişmeye girilmesinin sonucu ortadadır:

1) Güçbirliği bozguncusu çevreler, bu hareketle gençlik içinde belirli ölçülerde sağlanmış bulunan ittifaklara karşı ellerine bir takım gerekçeler geçirmişlerdir;

2) Son hareketler sırasında sağlanan kitle birikimi, beceriksizlik ve bilgisizlik yüzünden heba olmuştur;

3) Uzun zamandanberi âtıl halde bulunan Devrimciler Güçbirliği'nin yeniden hazırlanan zemini, belirli ölçülerde zedelenmiştir;

4) Son saldırılar dolayısıyla kitlelerin önüne çıkmış olan işbirlikçi AP iktidarı hedefinden sapılmış, mesele belirli ölçülerde kısır öğrenci çekişmeleri haline dönüşmüştür.

Bütün bu olaylardan dersler çıkaralım ve işbirlikçi AP iktidarına karşı en geniş saflarla karşı koymak için:

1) Müttefiklerimize karşı eleştiri, ikna ve eğitim metodlarını uygulayalım;

2) İçinde büyük zaaflar taşıyan AP iktidarının saldırılarına karşı gerekli siyasî ajitasyon ve propagandayı yapalım;

3) En geniş saflarla AP iktidarına karşı Devrimci Güçbirliğini gerçekleştirerek mücadele edelim.

Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelemizin bayrağını yükseltelim!

Orman Sorunu Üstüne

Celâl Soycan

Amerikan emperyalizminin sinsice yerleştiği sektörlerden ormancılık üstüne oldukça şey söylendi. Ancak, söylenen şeylerin odak noktasını, orman içi köylerde yaşayan on milyon civarındaki halkın sosyo-ekonomik açmazları teşkil etmektedir. Ormancılık gibi dev bir işletmenin devlet sektöründe oluşu; bir yandan küçük bir azınlığın aracılık ve kaçakçı yataklığı yoluyla milyonlar vurmasını sağlamakta, diğer yandan köylü yığınları üzerinde geniş politik baskılara olanak hazırlamaktadır.

Korkunç bir iç sömürü çarkının döndüğü bu zengin sektör üzerinde dış sömürü çevrelerinin plânları ise, bugüne dek basının ilgisini pek az çekebilmiştir. Oysa sorunun dış kabuğu biraz kaldırıldığında, iç sömürü çarkının dümen kolunun nerelerden döndürüldüğü açıkça görülmektedir. Ancak dış sömürü öylesine acaip ilişkiler çerçevesinde yürütülmektedir ki; en devrimci yayın organlarının arşivlerinde bile bu konuda hemen hiç döküman bulunmamaktadır.

Örneğin F.A.O.'nun Türkiye ormanları üzerindeki oyunları sezilmekte, fakat oyun öylesine plânlıdır ki, meselenin göbeğinde olan devrimci ormancılar bile aydınlık tahlillerden uzak kalmaktadırlar. Keza Uluslararası Yardım Konsorsiyomu (A.İ.O.)nun yakın zamana dek Orman Fakültesi bünyesinde faaliyette bulunduğu bilinmekte; ancak, milyonlar sarfıyla fakültenin tüm araç, gereç ve bina masraflarını karşılayan bu emperyalist örgütün amaçları üzerinde en ufak somut bilgi ele geçirilememektedir.

Bugün ormancılığın bütün kademelerini bir ağ gibi sarmış olan F.A.O. uzmanları, yabancı sermayeye uygun alanlar hakkında her yıl binlerce raporu «gerekli yerlere» iletirler. Hükümet ise her türlü tasarrufunu Türk bilim adamlarının değil; yabancı bilim adamlarının düzmece raporlarına göre saptar. Örneğin bu yıl Türkiye'ye gelen Ozara isimli bir yabancı uzman birkaç ay içinde Türkiye ormanları hakkında geniş bir rapor hazırlar ve bunu hükümete sunar. Ancak yıllar sürecek bir inceleme ve envanter çalışmalarını gerektiren böyle bir raporun hazırlanışının birkaç ay içine sığdırılmasındaki hikmeti anlamak güç değildi. Çünkü bu raporla anlaşılmaktaydı ki (!) Türkiye ormanları sanıldığından çok fazladır ve fazla telâşa lüzum yoktur. Bununla anlatılmak istenmektedir ki, orman kıyımına karşı direnen çevreler yanılmaktadırlar; orman suçlarının affı ve bir kısım ormanlık sahaların özel sektöre devri pek öyle hayatî tehlikeler doğurmazlar. Ayrıca yine raporda belirtilmekdi ki; Türkiye ormanlarının yabancı sermayeye açılmasında sayılmayacak kadar fayda vardır ve öngörülen bazı tedbirler (!) alındığında, ormancılık sektöründe yaratılan millî gelir aklın almayacağı bir seviyeye fırlayacaktır.

Söz konusu rapor Türk bilim adamlarınca korkunç olarak nitelendi. Çünkü Türk ormancılarının on yılları içeren çalışmalardan sonra vardıkları sonuçlar; bir yabancı uzmanın birkaç aylık turistik bir geziyle hazırladığı «isteğe uygun» raporla yadsınmaktaydı. Ve Başbakanlık kanalıyla getirtilmiş bulunan uzmanın raporu hükümetçe makbûl karşılandı.

Ayrıca, orman endüstrisi içine yuvalanmış yabancı sermayenin faaliyet koşulları ulusal gereklere öylesine ters düşmektedir ki; sömürü bir yandan orman servetine yöneltilmekte, diğer yandan orman köylüsüne süt tozu, peynir cinsinden şeyler dağıtılarak yoğun bir ideolojik propaganda yürütülmektedir. (Kaldı ki yapılan her türlü tüketim artığı yardımların köylüye verilen ücretten kısalacağına ilişkin anlaşma, Resmî Gazetede yayınlanmıştır.)

Ancak ormancılık işletmesinin kuytu bir sektör olması nedeniyle bir türlü derinlemesine incelemelere girilememektedir. Ormancılık eğitiminden orman sanai yatırımlarına ve en kuytu köylere değin vantuzlarını uzatmış olan emperyalizme karşı, bu somut alanda güçlü bir kavga vermenin yaşamsal niteliğine dikkati çekiyoruz. Çünkü ormancılıktaki yıkım, ancak bir asır sonra düzeltilebilir. Bugün Akdeniz mıntıkasından Karadeniz kayın ormanlarına dek yığınla endüstriyel yatırım yapmış olan yabancı sermaye, korkunç bir ham madde ve emek sömürüsü fırtınası estirmektedir. Orman içi köylerinin sosyoekonomik sorunlarını, bu en önemli ham madde kaynağını pervasızca kemiren yabancı sermaye baskısından soyutlarsak ayağımız havada kalır. En az petrol sorunu kadar ulusal öneme sahip, hattâ iç politikada ondan da etkin rol oynayan ormancılık sektöründeki emperyalist oyunların artık somut olarak ele alınması zamanı gelip geçmektedir.

Tüm devrimci çevreleri bu konuda uyanık olmaya çağırırız.

TİP'de Aybar - Aren Opo

Bozguncularını Yıkr

1962'den beri süren ve 1964 - 65 yıllarından itibaren hararetlenerek daha yüksek ve sert bir düzeye varan tartışmalar ve mücadeleler bizi nereye getirmiştir TİP içindeki mücadele ne durumdadır? Devrimci mücadelemiz ne durumdadır ve önümüzdeki görevler nelerdir?

1962 - 1964 arasında TİP içinde yer tutan ve yüksek kademeleri ele geçiren Aybar - Aren kliğinin mensupları bilimsel sosyalist kavrayışa, sarsılmaz bir devrimciliğe ve proleter devrimci çalışma tarzının, parti ve mücadele anlayışının ilkelerine sahip değillerdi. İçlerinde küçük burjuva kökenli aydınlara ârız olan hastalıkların tümünü taşıyorlardı. Bir süre için, ilerici yanları ön plândaydı ve büyük eksiklik ve yanlışlıklarını gizlemeye muvaffak oldular ama 1964'ten başlayarak eksiklikleri ve yanlışlıkları ön plâna çıktı ve herkesin gözleri önüne gerildi, gerek TİP'i ve gerekse Türkiye'deki bütün devrimci mücadeleyi etkiledi ve zedeledi.

TİP yönetici kliğini meydana getirenler, Türkiye'de proleter devrimci mücadelenin teorik ve pratik icaplarını yerine getirebilmekten çok uzaktılar. Parlamenter mücadeleyi, seçimleri herşey sandılar; seçimlerde 15 milletvekilliği kazanınca Türkiye'de zaferin eşiğinde olduklarını düşündüler; bütün hesaplarını buna göre yaptılar ve bu yüzden de sonunda kaybettiler.

TİP'nin yönetici kliği, 15 milletvekilliği kazandığı seçimlerin hemen ertesinde, tamamen pasifist, Türkiye'de gelişen devrimci mücadeleyi tamamen parlâmento duvarları içine hapsetmek isteyen ve kitlelerden tamamen kopuk bir çizgi izlemeye başladı. Bu çizgi kısa zamanda parti içinde de yansıdı: Parti içinde teorik ve ideolojik eğitim hiç bir zaman geliştirilemedi ve hattâ giderek bu yönetici klik bilimsel sosyalizmin temellerini öğrenmenin önemini reddetti. Yine buna bağlı olarak, proleter devrimci çalışma tarzı daima eksik kaldı ve ilk hızlı gelişme dönemlerinden sonra TİP gitgide kitlelerden kopuk. kitleleri bilinçlendirmek ve örgütlendirmek görevini yapamıyan, kitlelerin mücadelelerinde onlara yol gösteremiyen bir örgüt durumuna geldi.

Gerek TİP içindeki ve gerekse TİP dışındaki proleter devrimcileri, bu gelişmeleri daha başında tesbit ettiler ve TİP'nin başında bulunanlara karşı eleştirilerini yöneltmeye başladılar. Bu eleştiriler başlıca iki yönde gelişti: 1) Politik - stratejik düzeyde: TİP, tutarlı bir şekilde Millî Demokratik Devrim çizgisini benimsemeli ve bütün icaplarını pratikte yerine getirmeliydi: İşçi ve köylü kitlelerini bilinçlendirmeli. küçük burjuva devrimcilerine ve diğer ileri unsurlara karşı sağlam bir güçbirliği politikası gütmeliydi; 2) TİP, politik çalışmasında parti-içi eğitimi gerçekleştirmeli, bilimsel sosyalizmin ilkelerini yaymalı ve öğretmeli, gerçekten proleter devrimci bir parti olmak yolunda tedbirleri almalı, küçük burjuva hastalıklarına karşı koymalıydı.

TİP yönetici kliği, bu eleştirileri hiç bir zaman değerlendirmedi. Politik strateji ve politik pratiğin icapları konusunda ortaya çıkan yanlışlardan ilk göze batanı, millî cephe konusundaki yanlış tutumdu. TİP yönetici kliği yurdumuzdaki ilerici ve gerici güçlerin sağlam ve bilimsel bir ayırımını yapmıyor, müttefikimiz olarak kazanılması gereken küçük burjuva devrimcilerine ve diğer ilerici çevre ve güçlere karşı bir kısır rekabetçi politika güdüyordu. Hattâ onları «Devrime düşman» göstermek ve onları düşman saflarında saymasını haklı çıkarmak için, Türkiye'nin tarihine dair yeni ve orijinal (!) teoriler geliştiriyordu.

Millî Demokratik Devrim çizgisi ve pratikteki icapları konusunda gelişmeye başlayan eleştirilere karşı, TİP yönetici kliğinin tutumu şu oldu:

1) Millî Demokratik Devrim çizgisine karşı tamamen mesnetsiz ve bilimsel olmayan, uydurma bir «sosyalist devrim» çizgisiyle çıkmak; 2) Millî Demokratik Devrim stratejisini alabildiğine tahrif ederek militanları aldatmaya çalışmak; 3) Parti dışından gelen eleştirilere karşı Amerikan emperyalizminin ideolojik ihraç metaı anti-komünizm silâhını kullanmaya yeltenmek; 4) Parti içindeki eleştirileri, partiye canlılık verecek olan eleştiri - özeleştiri mekanizmasını yokederek, tepeden inme bir disiplin uygulayıp parti-içi demokrasiyi ihlâl ederek, proleter devrimcilerini partiden atarak ve ihbar ederek susturmaya çalışmak; 5) Nihayet, bütün bunların yanısıra, eleştirilerde söz konusu edilen yanlışlıkları belirli bir çizgi halinde sistemleştirerek yaygınlaştırmak, hatâları büsbütün belirgin ve büsbütün tehlikeli bir hâle sokmak.

> « küçük üretici kolaylıkla devrimci aşırılıkla
> fakat sebat, organizasyon, disiplin ve dayanıklılıkt
> dengesizliği, kısırlığı, ve sürat'le teslimiyete, pas
> ve hattâ şu veya bu burjuva modasına karşı çılgı
> bütün bunlar bilinen şeylerdir.

Eleştirilerin ve eleştirilere karşı tepkinin başladığı dönemden TÜRK SOLU dergisinin çıkışına kadar olan dönemde, durum ana hatlarıyla şöyleydi: TİP'in gelişme hızı, yönetici kliğinin yanlış çizgisinden ötürü kesilmişti. Parti, kitlelere mücadelesinde yol gösteremiyordu. Siyasî alanda, TİP Türkiye'deki küçük burjuva devrimcileri ve diğer ilerici çevrelerle kısır bir rekabet içindeydi; asıl yüklenmesi gereken görevi, Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi iktidara karşı mücadele görevini tamamen bir kenara bırakmıştı. Geniş aydın ve gençlik çevrelerinde de «sosyalist devrim» şiarını yayarak anti-emperyalist mücadeleyi yolundan saptırmakta epey başarı kazanmıştı. TİP yönetici kliği, proleter devrimcilerine karşı ihraç çarklarını çalıştırmakta, dürüst olmayan metotlar uygulayarak dönüşü olmayan bir batağa saplanmaktaydı. Kurulması ve geliştirilmesi için büyük bir potansiyel mevcut olduğu hâlde, bütün anti-emperyalist, demokratik güçlerle ortak çalışma yönünde ciddî bir teşebbüs yoktu. En önemlisi, TİP yönetici kliğini saran parlâmenter dar kafalılık içinde, işçi ve köylü kitleleri, tıpkı bir burjuva - parlamenter partinin yapacağı gibi, seçimden seçime temas kurulacak şeyler olarak, tamamen bir kenara bırakılmıştı. Ve aynı TİP yönetici kliği, Amerikan emperyalizmine karşı mücadelede birleşilmesini ve siyasî alanda içine düşülen pasifizmden çıkılmasını önerenlere karşı şu «umacıyla» çıkıyordu: «Mücadele etmeyelim, sonra faşizm gelir!» «Kuvvetlenmeyelim; hâkim sınıfların gazabını üzerimize çekeriz!»

TİP yönetici kliğinin bu tutumuna ve gidişine karşı mücadele, niçin esas olarak Millî Demokratik Devrim stratejisi etrafında gelişti? Çünkü, yukarıda da belirttiğimiz gibi, emperyalizme bağımlı, yarı - sömürge, yarı - feodal bir ülkede Millî Demokratik Devrim stratejisi benimsenmeden, Millî Demokratik Devrim mücadelesinin gereği olan şiarlar kavranmadan ve bu mücadelenin bütün icapları yerine getirilmeden, devrim yapmanın imkânı yoktur. Türkiye işçi ve köylüleri, her şeyden önce millî demokratik nitelikteki sınıf şiarları ve bunların üzerine oturtulan ittifak şiarları etrafında bilinçlendirilecek ve örgütlendirileceklerdir. Oysa TİP yönetici kliği sahte bir «sosyalist devrim» şiarı önererek ve ileri tutar yanı olmayan bir pratiğe saplanarak, bu temel görevin yapılmasını engellemişti. Devrimci aydınların ve gençliğin işçi ve köylü kitleleri ile bağlar geliştirmelerini baltalamış, başka bir deyişle, işçi ve köylü kitlelerine giden yolu tıkamaya çalışmıştı. Türkiye'de devrimci mücadeleyi geliştirebilmek için, her şeyden önce işçi ve köylü kitlelerine giden yolun üzerindeki bu tıkacı söküp atmak, ondan sonra da aydın ve gençlik kesimlerindeki birikimi geniş işçi ve köylü kitlelerine yöneltmek gerekiyordu. İşte bu tıkacı çıkarıp atmak ve devrim yolunu temizlemek için, her şeyden önce TİP yönetici kli-

...rtünizmini Ve Güçbirliği

...mak İçin Birleşelim

...ğine karşı, bu kliğin sapmasını ...yaydığı aydın ve gençlik kesimleri içinde çok sert bir ideolojik mü... cadele vermek gerekti. Bu mü... cadele içinde, küçük burjuva dev... rimcileri ve bütün ilerici çevre... lerle güçbirliği yapmanın, asker sivil aydın zümreye, küçük bur... juva devrimcilerine karşı doğru bir tutum takınmanın önemi üze... rinde de ısrarla ve tekrar tekrar duruldu. TÜRK SOLU dergisi, bu ikili amaçla çıkmıştı: Aybar - ...cian parlâmento koltuklarına da ulaşamayan Aybar - Aren kliği, proleter devrimcilerinin mücadelesi karşısında parçalandı. Aren - Boran kliğinin parti içinde gelişen mücadeleyi ve gitgide sertleşen eleştirileri saptırmak ve Aybar'ı tek suçlu olarak göstermek yolunda bütün çabalarına rağmen proleter devrimcileri oyuna gelmemişler ve Aren - Boran kliğini de teşhir ederek oportü nist çizgilerini gözler önüne ser...

> ...ra gider,
> ...tan yoksundur.» «Bu devrimciliğin
> ...ifizme, fantazilere
> ...nca bir tutkunluğa dönüşme eğilimi —
>
> **V. I. Lenin**

Aren oportünizmine karşı sert bir ideolojik mücadele vererek doğru ...;devrimci ideolojiyi saflara hâkim kılmak ve TİP yönetici kliğinin ...ltaladığı anti-emperyalist, dev... rimci güçbirliğini TİP bu göreve sırt çevirse bile gerçekleştirmek.

Proleter devrimcilerinin gerek parti içinde ve gerekse parti dışında yürüttükleri mücadelenin etkisiz kalmıyacağı muhakkaktı. Doğru devrimci çizgi bugün Türkiye'de gençlik ve aydın kesimlerinde önemli ilerlemeler kaydetmiştir ve hâlâ da kaydetmektedir. Bu ideolojik mücadelede eksik kalan yanları, önemli ideolojik hatalar hiç şüphesiz olmuştur ve bu yüzden bazı arkadaşların kafasında yanlış bir Millî Demokratik Devrim anlayışı da yerleşmiştir. Hattâ bu yanlış Millî Demokratik Devrim anlayışı da yerleşmiştir. ...son bölünmenin etkenlerinden biri olmuştur. Ama proleter devrimcileri mücadelelerini sürdürecek ve geliştireceklerdir. Proleter devrimci ideolojinin derinlemesine gelişmesi de mutlaka gerçekleştirilecektir.

Proleter devrimcilerinin TİP yönetici kliğine karşı verdikleri mücadelenin, bu klik üzerinde ve bu kliğin parti-içi hâkimiyeti üzerindeki etkisi ne olmuştur? Bir yandan kendi politik pratiklerinin sonucu kendi öz hedefleri... mişlerdir.

Bugün Aren - Boran kliği parti içinde geçici oalrak hâkim duruma geçmiş ve Aybar grubunu bir süre için saf dışı bırakmış görünmektedir. Aren - Boran kliği ve onların sözcülüğünü yapan Emek dergisi, şimdi bütün gücünü proleter devrimcilerine karşı yöneltmek durumundadır. Parti içinde gelişen devrimci mücadeleyi durdurmak için, Merkez Yürütme Kurulu'nu ele geçirmiş bulunanlar, eski ahlâksızca oyunlara yenilerini eklemek, devrimcilerin kazandıkları ilçe kongrelerini feshederek ve daha çeşitli dolaplar çevirerek karşı durmak hevesindedirler.

TİP içindeki devrimci mücadele devam etmektedir! Bu mücadelede başarı kazanmak için bütün devrimciler, Millî Demokratik Devrim stratejisini doğru kavramalı, Aybar ve Aren kliklerine ve oportünizmlerine karşı ideolojik mücadeleyi bir an bile elden bırakmamalı, Aybar ve Aren kliklerine karşı mücadelede saflarını birleştirmeli ve ortak çalışmalıdırlar.

Proleter devrimcileri, içinde bulundukları yakın mücadele döneminde, TİP ve Türkiye'de devrimci hareketin durumu konularında ortaya çıkan çeşitli görüşleri dikkatle gözden geçirmeli, doğrularını - yanlışlarını ortaya koymalı ve arkalarında ne yattığın araştırmalı, proleter devrimci ideolojinin kavranması ve yaygınlaşması için çalışmalıdırlar! Bugüne kadar sürdürülen sert ideolojik mücadele, Millî Demokratik Devrim stratejisinin Türkiye'de hemen bütün ilerici çevreleri ana hatlarıyla ve çok kabaca da olsa etkilemesine yol açmıştır. Bugün artık Millî Demokratik Devrim stratejisine bütünüyle karşı çıkmak alabıldiğine güçleşmiştir. Aynı şekilde, bugün Aybar ve Aren kliklerinin dar çevreleri dışında kalan grupların da bu kliklerden birinin savunuculuğunu açıkça yapmaları alabildiğine güçleşmiştir. Onun için, bir yandan proleter devrimcilerinin ideoeojik mücadelelerinin etkisi altında Millî Demokratik Devrim stratejisini sözde kabul eder görünmeye mecbur kalan çevreler, diğer yandan proleterdevrimci mücadeleyi içten yıpratmaya çabaladılar ve şimdi de terim ve kavram birliğine olduğu kadar eylem birliğine de varmış bir tek hareketin doğmasını engellemeye çalışmaktadırlar.

Oynanan oyunların daha iyi anlaşılması için, bunlardan biri üzerinde özellikle durmayı gerekli buluyoruz.

ANT DERGİSİNİN OPORTÜNİST VE BOZGUNCU TUTUMU

> **«Sapmalara karşı mücadele, de, ikiyüzlülüğe karşı mücadeleye önem verilmelidir. İkiyüzlülüğün taşıdığı en büyük tehlike, bölücü faaliyetler şekline dönüşmesidir Militanlarımızın ikiyüzlülüğe karşı uyanık olmalarını sağlamalıyız.» MAO ZEDUNG**

Ant dergisinin, son sayılarında gitgide pratiğe yönelik bir tutum takındığını, hattâ Millî Demokratik Devrim stratejini benimser göründüğünü, nihayet hem TİP içinde verilen mücadeleye, hem de proleter devrimci hareketle «İlkesiz Birlik Cephesi» arasındaki mücadeleye karışmaya yeltendiğini, bu mücadeleler içinde «İlkesiz Birlik Cephesi» ile kaynaşma yolunda olduğunu görüyoruz. Proleter devrimcileri bu gelişmeden sevinmelidirler. Zaten çeşitli yanlış görüşleri içinde toplayan İlkesiz Birlik Cephesi ile oportünizmin her türlüsüne bulaşmış Ant dergisinin birleşmesi ve kaynaşması sevinilecek bir olaydır! Yanlış çizgilerin birleşmekte olması, proleter devrimcilerine hepsini birden teşhir etmek imkânını verir; çeşitli oportünizmlerin birleşmesini daha kolay gözler önüne serer; devrimcilerin akkoyunu karakoyundan ayırdetmelerini kolaylaştırır ve hızlandırır!

TİP içinde Aybar - Aren oportünizmine karşı mücadele edenler ve bütün Türkiye'de ideolojik tartışmaların ve gruplaşmaların nereye vardığını anlamak isteyenler, Ant dergisinin «tarihî gelişme(!)»sindeki şu nirengi noktalarını asla gözden kaçırmamalıdırlar:

1) Ant dergisi, yayın hayatının daha başlarında, henüz bölünmemiş olan Aybar - Aren oportünizminin yanında yer almıştır. Aybar - Aren çizgisinin bütün unsurlarını daima içinde taşımış, özellikle asker - sivil aydın zümreye karşı takındığı düşmanca tutumla, güçbirliği ve Millî Cephe bozgunculuğunun başını çekmiştir. Bu dönemde, Ant dergisi kendini tamamen Aybar - Aren oportünizminin havasına kaptırarak günün modası olan teori (!) ve görüşlerin çığırtkanlığını yapmış, işçi ve köylü kitlelerinin lâfını bile açmamış, ancak ve ancak küçük burjuva aydını çevrelerin bir haftalık aktüalite dergisi olabilmiştir. Aybar - Aren çizgisini desteklemek, proleter devrimcilerine karşı alabildiğine demagojik ve düşmanca mücadele etmek, millî cephe bozgunculuğu yapmak ve her küçük burjuva modasının peşinde koşmaktan başka bir görevi de olmamıştır.

2) Yukarıda da işaret ettiğimiz, proleter devrimcilerinin gelişen ideolojik mücadelelerinin bütün ilerici çevreleri etkilemesi ve giderek TİP yönetici kliğinin bölünmesi olgusu karşısında, Ant dergisi en yeni modayı en yakından izleyen bir aktüalite dergisi olarak, elbette seyirci kalmamıştır. Bir süre «Üçüncü Yol» adı altında GİZLİ AYBARCILIK yaptıktan sonra en yeni modayı: Aybar'ı sözde eleştirme modasını seçmiştir. Ve oportünist ANT dergisi bunu yaparken, Aybar - Aren oportinizminin görüşlerini allayıp pullayıp başka kisveler altında sürdürmeye çalışmıştır. Ant dergisinin «âniden» Aybar'ın

İşçi Sınıfı Partisinin

Milletvekili Surkov'un, Devlet Duma'sında, Ruhanî Meclis bütçesi üzerindeki tartışmalar sırasında yaptığı konuşma ve **Proletari**'nin yine bu sayısında yayınladığımız, konuşmanın taslağı üzerinde Duma grubumuzda çıkan tartışmalar, şu anda büyük önem taşıyan ve hemen ele alınması gereken bir meseleyi ortaya koymuştur. Hiç şüphesiz bugün, «toplumun» geniş çevreleri dine ilişkin bütün meselelere ilgi göstermektedir ve bu ilgi, işçi sınıfı hareketine yakın olan bazı aydınlar arasında ve bazı işçi çevrelerinde de yaygınlaşmıştır. Sosyal-Demokratların dine karşı tavırlarını açıklamaları zorunlu bir görevdir.

Sosyal-Demokratlar, dünya görüşlerinin tümünü bilimsel sosyalizme, yani marksizme dayandırırlar. Marksizmin felsefî temeli, Marx ve Engels'in tekrar tekrar belirttikleri gibi, onsekizinci yüzyıl Fransız materyalizminin ve Almanya'da Feuerbach'ın (ondokuzuncu yüzyılın ilk yarısı) tarihî geleneğinin, tamamen ateist ve her türlü dine kesin olarak karşı olan bir materyalizmin mirasçısı olan, diyalektik materyalizmdir. Marx'ın el yazmaları halinde okuduğu, Engels'in **Anti-Dühring** adlı eserinin tümünün, materyalist ve ateist Dühring'i tutarlı bir materyalist olmamakla ve dine ve dinsel felsefeye açık kapı bırakmakla suçladığını hatırlıyalım. Ludwig Feuerbach üzerine denemesinde Engels'in, Feuerbach'ı dine karşı onu yıkmak için değil, onu yenilemek, yeni bir din yaratmak, dini «yüceltmek», vs. için mücadele etmekle itham ettiğini hatırlıyalım. Din halkın afyonudur: Marx'ın bu sözü, marksizmin din üzerine görüşünün temelini meydana getirir. Marksizm her zaman, bütün modern dinleri ve kiliseleri ve tüm dinî örgütleri, sömürüyü savunmak ve işçi sınıfını uyutmak için burjuva gericiliğinin âletleri olarak görmüştür.

Ancak yine Engels, bir çok kereler, işçi sınıfı partisinin programına dine karşı savaş anlamı taşıyan, ateizmin açık bir ifadesini koydurtarak, Sosyal-Demokratlardan «daha sol» ve «daha d-d-devrimci» olmak isteyen kimselerin çabalarını da mahkûm etmiştir. Engels 1874'de, Londra'da sürgünde yaşıyan Komün mültecilerinden Blanqui'cilerin ünlü manifestosunu yorumlarken, onların dine karşı şamatalı savaş ilânını budalalık olarak niteledi ve böyle bir savaş ilânının, dine karşı ilgiyi canlandırmanın ve dinin gerçekten ölüp gitmesini önlemenin en iyi yolu olduğunu belirtti. Engels, Blanqui'cileri, ancak işçi kitlelerinin sınıf mücadelesinin, proletaryayı büyük sayılar halinde bilinçli ve devrimci sosyal **pratiğe** sokarak, ezilen kitleleri dinin boyunduruğundan kurtarabileceğini, dine karşı savaşı işçi sınıfı partisinin siyasî bir görevi ilân etmenin anarşist gevezelikten başka bir şey olmadığını anlıyamamakla suçladı. Ve 1877' de yine, **Anti-Dühring**'de Engels, bir yandan filozof Dühring'in dine ve idealizme verdiği en ufak bir tavize bile şiddetle saldırırken, Dühring'in sosyalist toplumda dinin yasaklanması yolundaki sahte-devrimci fikrini de aynı şiddetle mahkûm ediyordu. Engels der ki, dine karşı böyle bir savaş ilânı, «Bismarck'ı aşmak», yani Bismarck'ın din adamlarına karşı mücadelede (ünlü «kültür mücadelesi», Kulturkampf, yani Bismarck'ın 1870'lerde Katoliklerin polis baskısı altına alınması yoluyla «Merkez» partisine, Alman Katolik partisine karşı yürüttüğü mücadele) işlediği hatâyı tekrarlamak olur. Bismarck bu mücadele ile Katoliklerin militan klerikalizmini sadece **teşvik** etti ve sadece gerçek kültür çalışmasına zarar verdi, çünkü siyasî bölümlere nazaran dinsel bölünmelere öncelik vererek, işçi sınıfının ve demokrasinin bazı kesimlerinin dikkatini sınıf mücadelesinin ve devrimci mücadelenin hemen önündeki görevlerden uzaklaştırdı ve son derece yüzeysel ve sahte bir burjuva anti-klerikalizmine doğru çıktı. Sözde aşırı-devrimci Dühring'i Bismarck'ın hatâsını başka bir biçimde tekrarlamak istemekle suçlayan Engels, işçi sınıfı partisinin, dinin giderek ortadan kalkmasına yol açacak olan, proletaryayı örgütlemek ve eğitmek görevini sabırla yürütme yeteneğini göstermesini ve dine karşı siyasî bir savaşa girme maceraşına atılmamasını ısrarla savundu. Engels'in bu görüşü, örneğin, Cizvitlere özgürlük tanınmasını, Almanya'ya kabul edilmelerini ve herhangi bir dine karşı mücadelede polis yöntemlerinin tamamen terkedilmesini savunan Alman Sosyal-Demokrasisi tarafından bütünüyle benimsenmiştir. «Din kişisel bir meseledir»: Erfurt programındaki (1891) bu ünlü madde, Sosyal-Demokrasinin bu siyasî taktiğini teyid etti.

Bu taktik şimdi kalıplaşmıştır ve marksizmin aksi yönde, oportünizm yönünde yeni bir tahrifine yol açmıştır. Erfurt programındaki bu madde şimdi; biz Sosyal-Demokratların, Partimizin dini kişisel bir mesele olarak **kabul** etmesi anlamında, Sosyal-Demokratlar olarak bizler için, parti olarak bizler için, dinin kişisel bir mesele olduğu anlamında yorumlanmaktadır. Engels 1890'larda bu oportünist görüşle doğrudan mücadeleye girmeksizin, bu görüşe kararlı olarak, bir polemik biçiminde değil, olumlu bir biçimde karşı çıkılmasının zorunlu olduğunu düşündü. Engels bu karşı çıkışı, Sosyal-Demokratların dini **Devlet açısından** kişisel bir mesele saydıklarını, ama kendi açılarından, marksizm açısından ve işçi sınıfı partisi açısından aslâ kişisel bir mesele saymadıklarını, üzerinde ısrarla durarak, belirtmek şeklinde yaptı.

Marx'ın ve Engels'in din üzerine açıklamalarının tarihi budur. Marksizme ciddî bir yaklaşımları olmayan kimselere, düşünemeyen ve düşünmeyen kimselere bu tarih, bir anlamsız marksist çelişkiler ve yalpalamalar dizisi, bir «tutarlı ateizm» ve dine «tavizler» karmaşığı, tanrıya karşı çok devrimci (!) bir savaş ile dindar işçilerle «kaynaşmak» için korkakça bir arzu, dindar işçileri ürkütme korkusu, vs., vs. arasında bir çeşit «ilkesiz» bocalama olarak görünebilir. Anarşist gevezelerin yazıları marksizme bu çeşit saldırılarla doludur.

Ana marksizme ciddiyetle yaklaşan, marksizmin felsefî ilkeleri ve Sosyal-Demokrasinin uluslararası tecrübeleri üzerinde düşünen bir kimse, marksizmin din konusundaki politikasının tamamen tutarlı olduğunu, Marx ve Engels tarafından büyük bir dikkatle çizilmiş olduğunu ve yüzeyde kalan kimselerin ve cahillerin bocalama dedikleri şeyin, diyalektik materyalizmin doğrudan ve vazgeçilmez bir uygulaması olduğunu hemen görecektir. Marksizmin dine karşı tavrının görünüşteki «ılımlılığının» sözde «taktik» kaygılardan, kimseyi «ürkütmemek» arzusundan, vs. ileri geldiğini düşünmek, büyük bir hatâ olur. Aksine, bu meselede de, marksizmin politik çizgisi felsefî ilkelerine sıkı sıkıya bağlıdır.

Marksizm, materyalizmdir. Böyle olduğundan, onsekizinci yüzyıl materyalistlerinin ve Feuerbach'ın materyalizmi kadar köklü olarak dine karşıdır. Ama Marx ve Engels'in diyalektik materyalizmi, tarih ve sosyal bilimler alanında materyalist felsefeye başvurarak, Ansiklopedistlerden ve Feuerbach'tan daha ileriye gider. Dine karşı mücadele etmeliyiz: Bu, bütün materyalizmin ve dolayısıyla marksizmin alfabesidir. Ama marksizm, alfabeden öteye gitmeyen bir materyalizm değildir. Marksizm, daha ileriye gider. Marksizm der ki: Dine karşı **nasıl** mücadele edileceğini **bilmeliyiz** ve bunun için de, kitleler arasında dinin ve inancın kaynağının **materyalist** bir izahını yapmalıyız. Dine karşı mücadele, soyut ideolojik açıklamalarla sınırlı kalmamalı, böyle açıklamalara indirgenmemelidir. Bu mücadele, dinin sosyal köklerini temizlemeyi amaçlayan sınıf hareketinin somut pratik çalışmasıyla birleştirilmelidir. Neden din şehir proletaryasının geri kesimleri üzerinde, semi-proletarya'nın geniş kesimleri ve köylü kitleleri üzerinde hâkimiyetini sürdürür? Burjuva ilericisine, radikal'e ya da burjuva materyalistine göre, bunun nedeni, halkın cehaletidir. O, bunun için şunları söyler: Kahrolsun din, yaşasın ateizm! Başlıca görevimiz ateist görüşleri yaymaktır! Marksist bunun doğru olmadığını, bunun yüzeysel bir görüş, kültür konusunda dar bir burjuva yaklaşım olduğunu söyler. Bu cevap, dinin köklerini yeterince izah etmez; materyalist değil, idealist bir açıklama getirir. Modern kapitalist toplumlarda dinin kökleri esas olarak **sosyal**'dir. Bugün, dinin en derin kökü, çalışan yığınların, toplumsal olarak ezilmeleri ve her gün her saat çalışan insanları savaşlar, depremler, vs. gibi olağanüstü olayların yarattığından bin defa daha ağır olan, en fecî sıkıntılara ve en vahşi eziyete uğratan, kapitalizmin kör kuvvetleri karşısındaki çaresizliğidir. «Tanrıyı korku yarattı.» Sermayenin, halk kitleleri tarafından önceden görülmesi imkânsız oldğu için, kör olan kuv-

Dine Karşı Tavrı

V. I. Lenin

vetlerinin doğurduğu korku, hayatın her anında proleteri ve küçük mülk sahibini «ani», «beklenmedik», «arızi» yıkıma, sefalete, ahlâk düşkünlüğüne ve açlıktan ölüme mahkûm eden kuvvetler: eğer bir ilkokul materyalisti olarak kalmak istemiyorsa, materyalistin ilk önce düşünmesi gereken, modern dinin kökü, işte budur. Kitlelerin kendileri dinin bu **kökline** karşı, **sermayenin egemenliğinin** bütün biçimlerine karşı, birleşmiş, örgütlü, planlı ve bilinçli bir şekilde mücadele etmeyi öğrenmedikçe, hiç bir eğitici kitap kapitalist köleliğin ezdiği ve kapitalizmin yıkıcı kuvvetlerinin elinde olan kitlelerin zihninden dini silemez.

Bu, dine karşı eğitici kitapların zararlı ya da gereksiz olması demek midir? Hayır, aslâ. Bu demektir ki, Sosyal-Demokratlar ateizm propagandasını esas görevlerine, sömürülen **kitlelerin** sömürücülere karşı sınıf mücadelesini geliştirme görevine tabî kılmalıdırlar.

Bu önerme, diyalektik materyalizmin, yani Marx ve Engels'in felsefesinin ilkeleri üzerinde düşünmemiş olan bir kimse tarafından anlaşılmayabilir (ya da hemen anlaşılmayabilir). Bu kimse diyecektir ki: ideolojik propaganda, belirli fikirlerin açıklanması, kültürün ve ilerlemenin bin lerce yıllık düşmanına (yani, dine) karşı mücadele, sınıf mücadelesine yani iktisadî ve siyasî alanda belirli pratik hedefler için verilen mücadeleye nasıl tabî kılınabilir?

Marksizme karşı ileri sürülen ve marksist diyalektiğin kavranmasında tam bir başarısızlığa işaret eden itirazlardan biri, budur. Bu itirazı ileri sürenleri şaşırtan gelişme, gerçek ve canlı bir çelişme, yani diyalektik bir çelişmedir ve lâfta ya da sahte bir çelişme değildir. Teorik ateizm propagandasıyla, yani proletaryanın belirli kesimlerinde yaygın olan dinsel inançların yıkılmasıyla, bu belirli kesimlerin sınıf mücadelesinin başarısı, ilerlemesi ve şartları arasına kesin ve katı bir çizgi çekmek, diyalektiğe aykırı bir şekilde düşünmek, değişen ve izafî bir sınırı mutlak bir sınır haline dönüştürmektir. Bu, gerçek hayatta birbirine kopmaz bir şekilde bağlı olan iki şeyi birbirinden zorla ayırmaktır. Bir örnek alalım. Belirli bir bölgede ve belirli bir sanayi dalındaki proleterlerin, hiç şüphesiz ateist olan oldukça bilinçli bir Sosyal-Demokrat işçiler kesimi ve bir de hâlâ köyle ve köy lülükle bağlarını sürdüren ve Tanrıya inanan, kiliseye giden veya hattâ bulunduğu yerdeki rahibin doğrudan etkisi altında olan ve, diyelim ki, bir Hristiyan işçi birliği kurmuş olan, oldukça geri düzeyde işçiler kesimine bölünmüş olduğunu varsayalım. Bu bölgedeki ekonomik mücadelenin bir greve yol açtığını düşünelim. Burada, marksistin görevi, grev hareketinin başarısını herşeyin üzerinde tutmak, bu mücadele içinde işçilerin ateistler ve Hristiyanlar şeklinde bölünmesine şiddetle karşı durmak, her hangi böyle bir bölünmeye şiddetle karşı çıkmaktır. Bu şartlar altında ateizm propagandası, hem gereksiz hem de zararlıdır. Bunun nedeni, geri düzeydeki işçileri ürkütmek korkusu veya seçimlerde sandalye kaybetme korkusu, vs. değil, modern kapitalist toplum şartları altında Hristiyan işçilere Sosyal - Demokratlığı ve ateizmi kabul ettirmede tek başına ateizm propagandasından yüz defa daha etkili olan sınıf mücadelesine gerçek bir hız kazandırma kaygısıdır. Böyle bir anda ve bu şartlar altında ateizm propagandası yapan kimse, işçilerin grev hareketine katılanlarla katılmayanlar arasında bölünmesinden sonra Tanrıya inananlarla inanmayanlar arasında bölünmesini her şeyden çok arzu eden papaza ve papazlara hizmet etmiş olur. Her ne pahasına olursa olsun Tanrıya karşı savaş isteyen bir anarşist (anarşistlerin **pratikte** her zaman burjuvaziye hizmet ettikleri gibi), pratikte papazlara ve burjuvaziye hizmet eder. Bir marksist materyalist olmalıdır, yani dine düşman olmalıdır. Ama bir marksist, diyalektik materyalist olmalıdır, yani dine karşı mücadeleyi soyut olarak değil, soyut, tamamen teorik, değişmez açıklamalar temeli üzerinde değil, **pratikte** devam eden ve kitleleri herşeyden çok eğiten sınıf mücadelesi temeli üzerinde yürütmelidir. Bir marksist somut durumu bir bütün olarak değerlendirebilmelidir. Bir marksist her zaman için anarşizm ile oportünizm arasındaki sınırı, (bu sınır izafî ve değişen bir sınırdır, ama vardır) tayin edebilmeli ve ne anarşistin soyut, lâfta ve gerçekte boş «devrimciliği»ne, ne de dinle mücadele etmeye korkan, bunun görevi olduğunu unutan, Tanrıya olan inançla uzlaşan ve sınıf mücadelesinin çıkarlarına uygun bir şekilde değil, «böyle gelmiş, böyle gider» felsefesiyle her hangi bir kimseyi tedirgin etmemek, itmemek, ürkütmemek gibi küçük ve çirkin hesaplarla hareket eden, küçük burjuva ya da liberal entellektüelin oportünizmine ve darkafalılığına saplanmamalıdır.

Sosyal-Demokrasinin dine karşı tavrı ile ilgili bütün meseleler, bu açıdan çözülmelidir. Örneğin, bir rahibin Sosyal-Demokrat Partilesi sık sık ortaya atılır ve genel tiye üye olup olamayacağı meselikle, Avrupa Sosyal-Demokrat Partilerinin tecrübeleri tanık gösterilerek, olumsuz cevap verilir. Ama bu tecrübeler sadece marksist doktrinin işçi sınıfı hareketine uygulanmasının değil, aynı zamanda Batı Avrupa'nın Rusya'da olmayan özel tarihî şartlarına uygulanmasının da bir neticesidir (bu şartlar üzerinde ileride daha çok duracağız) ve bundan dolayı Rusya'da bu soruya olumsuz cevap verilmesi doğru değildir. Ne rahiplerin kesin olarak Sosyal-Demokrat Partiye üye olamayacaklarını ilân etmeliyiz, ne de bunun aksini hemen ve her zaman için bir kural olarak kabul etmeliyiz. Eğer bir rahip ortak siyasî çalışmalarımıza katılmak için bize gelirse, Parti'nin verdiği görevleri bilinçli olarak yerine getirirse ve Parti'nin programına karşı çıkmazsa, Sosyal-Demokratların saflarına katılmasına izin verilebilir. Çünkü böyle bir durumda, programımızın ruhu ve ilkeleri ile rahibin inançları arasındaki çelişki, sadece rahibin kendisini ilgilendirir; rahibin kendi çelşkisi olur. Siyasî bir örgüt, üyelerinin görüşleriyle Parti programı arasında bir çelişki olup olmadığını araştıramaz. Ancak, elbette ki, böyle bir durum Batı Avrupa'da bile çok ender bir istisna olabilir; Rusya'da pratik olarak imkânsızdır. Ve eğer, örneğin, bir rahip Sosyal-Demokrat Partiye katılır ve parti içinde dinî görüşler yapmayı başlıca ve tek görevi haline getirirse, hiç şüphesiz Parti onu saflarından kovmak zorundadır. Biz, Sosyal-Demokrat Partiye, hâlâ daha Tanrıya inanan işçileri sadece kabul etmekle kalmamalı, onları Partiye almak için çalışmalıyız. Onların dinsel inançlarına saygı gösterilmemesine kesinlikle karşıyız, ama onları saflarımıza programımıza karşı aktif bir mücadele yürütmeleri için değil, programımızın ruhuyla eğitmek için alırız. Parti **içinde**, fikir özgürlüğüne izin veririz, ama gruplaşma özgürlüğüne uygulanan sınırlamalarla kayıtlı olarak; Parti'nin çoğunluğunun reddettiği görüşleri aktif bir şekilde yayanlarla omuz omuza yürümek zorunda değiliz.

Diğer bir örnek: Sosyal-Demokrat Partinin üyelerinin, «benim dinim sosyalizmdir» dedikleri ve buna uygun fikirler savundukları için, her şart altında eleştirilmeleri gerekir mi? Hayır! Burada marksizmden (dolayısıyla sosyalizmden) sapma olduğu tartışılmaz, ama sapmanın izafî önemi şartlara göre değişebilir. İşçilere hitap eden bir ajitatörün ya da her hangi birinin, daha anlaşılır olmak için, konuya girmek için ya da görüşlerini geri düzeydeki kitlelerin çok alışkın olduğu biçimde, daha canlı olarak sunmak amacıyla, bu şekilde konuşması başka şeydir. Bir yazarın «Tanrı —inşacı»nı ya da Tanrı inşa eden sosyalizmi (örneğin, bizim Lunaçarski ve Şurekâsı gibi) savunması başka şey. Birinci durumda eleştiri, sırf kusur bulma, hattâ bir ajitatörün özgürlüğünü, «pedagojik» yöntemler kullanma özgürlüğünü yanlış bir biçimde sınırlamak olur. İkinci durumda eleştiri, gerekli ve zorunludur. Bazı kimseler için «sosyalizm bir dindir» sözü din'den sosyalizme geçişin bir biçimidir; başka bazı **kimseler için sosyalizmden** dine geçişin bir biçimi.

Şimdi Batı'da «din kişisel bir meseledir» tezinin oportünistçe yorumlanmasına yol açan şartlara eğilelim. Elbette ki, burada da, işçi sınıfı hareketinin temel çıkar larının kısa vadeli avantajlar uğruna fedâ edilmesi olarak oportünizmin doğuşuna yol açan genel nedenlerin etkisi vardır. Proletarya partisi, **devletin** dini kişisel bir mesele ilân etmesini talep eder, ama halkın afyonuna karşı mücadeleyi, dinsel batıl inançlara, vs. karşı mücadeleyi «kişisel bir mesele» olarak görmez. Oportü-

(Devamı 15. Sayfada)

LEFKE RAPORU

Lefke Raporu'nu okurlarımıza sunmağa devam ediyoruz.

Oysa ilgi çekici, üzerine parmak basılması gereken bir gerçek vardır: Çiftçiler Birliği de, Lefke'nin Belediye Meclisi gibi seçimle başa gelmiş değildir.. Belediye Meclisi için **«hadi neyse»** deniyor. Gerekçe de uydurulmuştur: Mevcut politik şartların bir bereği olarak bugün adanın hiçbir bölgesinde Belediyeler için seçim yapılmamakta, Belediye Meclisleri ve Başkanları tayinle başa getirilmektedir.. Ama Çiftçiler Birliği?.. O birlik ki Lefke meselesinde en önemli zümrelerden birini temsil etmek durumundadır!..

Lefke Çiftçiler Birliği, bir olup - bittinin meyvesidir. Maden tozları meselesi ile ilgili olarak yüklü tazminata dayanan bir mücadeleye girişmek söz konusu olunca, Lefke'nin tüm üreticilerini bağlamayan bir olup-bitti ile kurulmuştur bugünkü Çiftçiler Birliği.. Kuruluşu üzerinden aradan bir yıla yakın bir süre eçtiği halde, ne genel kurul toplanmış, ne de seçime gidilmiştir. Kısacası seçilen heyet, 5—10 kişi için, maden toplanması üzerinde mücadele eden bir heyettir. Tüm Lefke üreticilerini bağlayan ve onların haklarını gözeten bir heyet değildir.

Lefke'nin tayinle başa getirilmiş Belediye Meclisi, işte böyle bir Çiftçiler Birliği ile işbirliğ yapmak durumundadir.

Unutmamak gerekir ki, Lefke'de C.M.C.'ye karşı sürdürülmekte olan toprak davası, yalnız belirli bir zümreyi ilgilendirmez. Bu dava Lefke'deki bütün bahçecileri, hattâ Türk toplumunun menfaatlerini ilgilendirir. Dolayısiyle yapılan mücadelenin başarılı olabilmesi için, biz Lefke Çiftçiler Birliğinde demokratik bir seçim öngörmekteyiz. Genel Kurul'a gitmeli, kartlar ortaya konmalı, açıkça durum eleştirilmeli ve Lefke'nin tüm üreticileri, haklarını en iyi koruyup mücadelesini yapacak heyeti kendisi seçmelidir.

Bir diğer istismarcılık örneği de şu olayda sırtmaktadır: Bazı bahçe sahipleri tarafından, maden tozları yüzünden yıllardan beridir Lefke'de hurma ürünü alınmadığı öne sürülmüştür. Oysa Lefke'deki hurma ağaçları, maden tozlarının değil, bitkisel bir hastalığın tehdidindedir. Ve bunun tarımsal ilâçlama ile tedbirleri alınabilir. Bilmeliyiz ki bu gibi iddialar, Lefkeli üreticilerin davalarını yıpratacak küçük hesaplardır..

Lefke'deki bitkisel hastalıkların tümünü tozlanmaya bağlayamayız..

Dertli Lefke'nin, bır de patlatılan dinamitlerden yana tedirginliği var dır.. Devamlı olarak ocaklarda patlatılan dinamitlerin rahatsızlığı bir yana, halkın oturduğu evler, sürekli ve kuvvetlı patlamalardan dolayı duvarların çatlaması suretiyle zarar görmeye başlamıştır. Halkın yaptığı çeşitli müracaatlar dikkate alınmamıştır. Neden sonra Şirketin bir mühendisi muhtelif evleri gezmiş ve **«gezdiği evlerin durumlarında, dinamit patlamalarından mütevellit herhangi bir zararın sözkonusu olamayacağına»** dair rapor vermiştir.

Herhalde Şirket Mühendisinin değil, tarafsız mühendislerin bu konuda inceleme yapması ve tarafsız bir rapor hazırlaması gerekecektir.. Çünkü halk bu konuda çok tedirgin!..

Gelelim maden işçilerinin sorununa.. Bugün de işsizlik bunalımını eleştirelim ve bu bunalımın çözüm yollarını araştıralım..

Kıbrıs Geçici Türk Yönetimi'nin C.M.C.'ye toprak satmasını teşvik ettiği, hattâ bazı toprak satışlarında arabuluculuk rolü oynadığı bir gerçektir. Türk Yönetimi, bunun toplumumuzun toprak politikasına aykırı olduğunu, bindiğimiz dalı ken di elimizle kesmek demek olduğunu bilmiyor mu? Biliyor!.. Ama Yönetim, Kıbrıs Türk Toplumunun toprak politikasına aykırı olan bu tutum içine, niçin girmiştir?

C.M.C. ile prensip anlaşmaları yapıldığı söyleniyor. Oysa buraya parantez açarak söylemeliyiz ki, C.M.C. Türk tarafı ile yaptığı hiçbir taahhüdün altına imza atmış değildir.

Evet.. C.M.C. ile yapılan prensip anlaşmalarında Türklerden toprak aldıkları sürece, Türk işçilerin işlerine son verilmeyeceği hususunda mutabık kalınmıştı. Öyleyse Türk işçileri, verilen söze, varılan mutabakata rağmen bugün neden kapı dışarı edilmektedir.. Bu sorunun cevabı açıktır: Lefke'de istihdam sorununu Türk Toplumunun başı üzerinde Demokles'in Kılıcı gibi tutarak, bu tehditle istediklerini diledikleri gibi yapabilmek için..

Türk tarafı C.M.C.'ye toprak mı satmıyor?.. Alın işte; ben de işçilerinizi kapı dışarı ediyorum!..

Türk tarafı maden tozlanmasına ödenen tazminatı az mı buluyor?.. Alın işte; ben de işçilerinizi kapı dışarı ediyorum..

Ve acıdır ki, bu kozları kullanma imkânını yine işbirlikçi Türk Yönetimi vermiştir C.M.C.'ye..

Biz iddia ediyoruz: Lefke'de Türk işçileri için istihdam alanı kapanmış değildir. Ve yaratılan buhran tamamen sunidir.. Türk Yönetimi, bugün kendi bünyesinde 77 tane işsizi istihdam edecek durumdadır.. Ama yarın mutlaka yeni maden işçilerine ihtiyaç duyulacaktır.. Çünkü Lefke Bölgesinde maden çalışmaları tükenmiş değildir. Kaynak mevcuttur.. Ama bu kaynaklara daha ucuz ve daha yakın yollardan erişmek için, işsizlik bunalımı, Maden Şirketi tarafından, toplum üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanılmak ıstenmektedir.

İşte buhranın sunî olarak yaratıldığını ortaya koyan gerçek:

Gazi Lisesi altında maden bulunduğu tesbit edildiği halde, Türk işçisine yeni çalışma alanı açmamak için, bu ocağın işletilmesi geciktirilmektedir. C.M.C. daha ucuza mal olduğu için bu bölgede açık madencilik yapmakta direnmekte, buna müsaade edilmeyince de, **«kendi işçilerinizin ekmeğini kenidniz kesmektesiniz»** gibi bir hava yaratımlaktadır.

Oysa Karadağ Tünelini toprak altından KOPRONA diye bilinen bu bölgeye bağlamak suretiyle burada yeni bir kapalı ocak açmak ve Türk işçilerini istihdam etmek mümkündür. C.M.C. hem ucuz ış yapmak, hem de tehdidini devam ettirmek için toprak altında tünel bağlama işini geciktirmektedir.

Açıkta bırakılan Türk ışçisi, öz toprakları altındaki cevher kaynaklarından yabancıların yararlandığını, buna rağmen kendilerının bu cevher kaynaklarında birer köle olarak çalışmalarına dahi karşı çıkıldığını gö rüyorlar. Türk bataryacıya **«makinist»** bonservisi verilip işine son veriliyor, bataryacılık çalışmaları ise devam ediyor..

Büyük çıkarların çarkında ezilen, ekmeği ile oynanan Lefke Türk Maden işçisinin gerçek durumu budur..

Diğer taraftan CMC, «toz mes'elesinde» oynadığı tek taraflı oyunu «toprak satın alma mes'esinde» de oynamıştır. Bunda Lefke müstahsilinin birbirlerini çekememe ve egoistçe davranışları CMC'ye istediği ortamı yaratmıştır.

Toprak konusunda uzun münakaşa ve çekişmelere sebebiyet veren bir arazi parçasının hikâyesinden söz edelim: Bu arazi 350 dönümdür ve iki kardeşe aittir. CMC, kendi maksatları için bu araziyi satın almak ister, Türk tapucuları getirtip kıymet takdir eder. Miktar &8000,. Mal sahibi kabul etmez. Bu arazi de âcilen CMC'ye lâzım. Bir yol ile Aplıç'ı Karadağ'a bağlayacak, maden taşıyacak. Geriye kalan kısmı da madenini üstten açarken çıkacak toprağı dökmek için kullanacak. Yumurta kapıya dayanmış, işin gecikmeye tahammülü yok. CMC. &12 bin der. Mal sahibinin cevabı yine menfı. CMC. makinelerini getirip yolu açıyor ve arkasından da posta vasıtasıyle gönderilen resmî formalar, yolun geçtiği kısımların CMC adına Rum Hükûmeti tarafından istimlâk edildiğini bildiriyordu. Konu, gelip Lefkoşa toplantısına dayandı. Lefkoşada Genel Komite mensupları önünde Lefke ve CMC temsilcileri boşlukta kalan mes'eleleri tartışacaklar, çıkmazda gibi görülen konulara çare arayacaklardı. Önemli olan husus, istenecek fiatın bir mesnede dayanması idi.

Bu maksad için elde CMC. ile Lefke müstahsilleri arasında yapılmış bir anlaşma vardı ki kıraç araziyi değerlendirirken dönümüne &50-100 arası bir kıymet koyuyordu. Bundan tahminen 1 yıl sonra da **«Teknik Tahmin Ekibi»** adı altında üç kişilik bir grup - 1965 anlaşınasını kaale almadan - kıraç araziye &20 dan &70 ya kadar d e ğ i ş e n kıymetler takdir ediyordu. Bu konuya ilişkin söz-konusu toplantı zabıt - lar şöyle bitiyor:

«Ümit Süleyman Bey, zor kullanmak suretiyle yolu kapamanın doğru olmayacağ ını; 350 dönümlük söz-konusu arazi için emlâk sahibinin &23.500 istediğini, Kıbrıs Maden Şirketi'nin ise &16.000 vermeğe niyetli olduğunu öğrenmiş bulunduğunu, binaenaleyh &20.000'ın en âdil fiyat olacağı kanaatini izhar etti.

Müzakere neticesinde Semih S. Umar Bey'in Kıbrıs Maden Şirketi Müdürü ile temasa geçip, söz konusu Şirket'in Hasan Hacı İzzet'e ait 350 dönümlük araziyi &20.000 karşılığında satın almaya ikna etmesi hususunda mutabık kalındı.»

Fakat bu toplantının ertesi günü Semih Umar, Maden Müdürü'nü &20.000 hususunda iknaya çalışadursun, mal sahibi Lefkoşa'nın yolunu tutmuş ve avukatı vasıtasıyle &20 ile &28 bin arasında değişen çeşitli taleplerde bulunmuştur. Ve pek tabiî

Bir Belge

Sadun Aren'in Hakim Sınıflar Karşısındaki Tutumu

TİP yönetici kliğininin, kendi içindeki menfaat çekişmelerinden ötürü bir Aybar kliği ile bir Aren - Boran kliğine bölünmesinden sonra, bu ikinci kliğin yöneticileri Sadun Aren ve Behice Boran, «TİP'nin yeni liderleri» olarak lânse edilir ve TİP içinde proleter devrimcilerine karşı mücadelenin başını çeker olmuşlardır. Aren ve Boran, «son zamanlarda âniden (!) farkettikleri» ve hiç şüphesiz geçmişte de yalnız Aybar'a münhasır kalmış (!!) olan «sosyalizmin ilkelerinden sapmalara karşı» sözde mücadelenin önünde yürümek iddiasındadırlar .

Bilindiği gibi, TİP içinde Aybar - Aren oportünizminin Millî Demokratik Devrim çizgisine karşı yürüttükleri mücadelede ve Parti tabanındaki militanları aldatma ve kendilerine benzetme çabalarında kullandıkları «mantık» (!) lardan biri şudur : «Sınıflararası işbirliği ihanettir; Millî Demokratik Devrim sınıflararası işbirliğidir; öyleyse Millî Demokratik Devrim işçi sınıfına ihanettir»! Bırakalım, ihanet teşkil eden sınıflararası işbirliğinin, geniş emekçi kitlelerinin yerli hâkim sınıfların kuyruğundan gitmeye itilmeleri olduğunu, yâni işçi - köylü - bütün ilerici güçler ittifakının asla bir ihanet olmadığını ve olamıyacağını... Bakalım, ihanetin ta kendisi olan, yerli hâkim sınıflarla işbirliğini TİP içinde kim önermiş?

Aşağıdaki satırlar, aynen Sadun Aren'in Sosyal Adalet dergisinin 2. yılının 7. sayısındaki (Ekim 1964) yazısından alınmıştır (sayfa 4); yazının başlığı: «Kalkınma, Demokrasi ve Türkiye İşçi Partisi»dir.

«Nasıl ki eksik bir çarkı yerine konulduğu zaman, o zamana kadar âtıl duran makine işlemeğe başlarsa, Türkiye İşçi Partisi de memleketin siyasî düzeninde yerini alınca Türk demokrasisi de gerçekten işler bir hale gelmiş, gerçekten bir anlam kazanmıştır. Türkiye İşçi Partisi'nin varlığı gene bu sebepten dolayı, demokratik siyasî rejimimizin garantisidir. Çünkü ona, evvelce sahip olmadığı bir yararlılık, dolayısiyle de sağlamlık getirmiştir. Çünkü artık yurttaşlarımız, demokratik mücadelelere, bir aldatmaca, bir danışıklı dövüş seyreder gibi soğuk ve ilgisiz kalmayacak, aksine bu yolla kaderini değiştirebileceğini gördüğü için ona dört elle sarılacak ve benimsiyecektir.

İşte Türkiye İşçi Partisi'nin Türkiye'nin bütünü içindeki yeri ve onun kaderinde oynadığı rol budur. **Bu sebepten, Türkiye İşçi Partisinin mevcudiyeti herkesin, hâkim sınıfların da yararınadır.»** (Siyahlar bizim — Türk Solu)

«Sosyalizmin ilkelerini korumak» iddiasında olan Sadun Aren'in, bu görüşlerinin özeleştirisini yaptığını, düşüncelerini değiştirdiğini belirttiğini hatırlamıyoruz! Bu durum karşısında söylenecek bir tek şey vardır: Evet, gerçekten varlığı hâkim sınıfların yararına olan bir şeyin olduğu anlaşılmaktadır. Bu nedir? Bu, TİP değildir! TİP'ni hâkim sınıfların yararına olan bir örgüt haline getirmek isteyen Aybar - Aren oportünizmi, Aybar ve Aren klikleridir!

Devrimci arkadaş! Bugün, TİP'ni Aybar - Aren oportünizminden ve kliklerinden temizlemek mücadelesini veriyoruz. TİP'ni halkımızın Millî Demokratik Devrim mücadelesinde devrimci bir silâh haline getirmenin başka yolu yoktur!

Bu mücadeleyi başarıyla yürütmek için hep beraber Aybar - Aren oportünizminin «hâkim sınıfların yararına» olan çabalarının hesabını soralım! Hâkim sınıfların yararına **olan tutumlarını açığa çıkartalım!**

TİP'nin varlığı ve parlâmenter rejimin bir parçası haline gelmesiyle Türkiye'de gerçek demokrasin varolduğunu söyleyenlere şunu anlatalım: Gerçek demokrasi ancak ve ancak işçi sınıfının önderliğinde geniş halk kitlelerinin bilinçli, örgütlü mücadeleleri sonucu, emperyalizmin ve işbirlikçisi yerli hâkim sınıfların siyasî iktidarının yıkılmasıyla gerçekleşebilir!

Bu yerli hâkim sınıflara işbirliği teklif edenler, onlara yaltaklanarak sahte demokrasicilik yapmak isteyenler, devrimci mücadelemiz içinde yer alamazlar! Onların sosyalizmle, devrimcilikle ilgileri yoktur. Kim ki hâkim sınıflarla hoş geçinmek ister, yeri onların yanıdır!

---

ki bu kördüğüm çözülemeden öylece bırakılıyor. Söylentiye göre şimdiki isteği ise &150 bin lira imiş.

Bunun yanında ayak-üstü konuşmalar ve kahve sohbetleri arasında, hem de maddî sıkıntısı ve bir kuruş dahi borcu olmadan malını CMC'ye satan kişiler de mevcuttur. Bütün bu çelişmeler Lefke'de müstahsiller arasında bir birlik olmamasından doğuyor. Onun için bizim çiftçiler Birliği'nden istediğimiz tüm bahçecileri bir çatı altında toplama işinde önayak olmasıdır. Bunun için de genel bir toplantı yapılmalı, halk istediği kişileri seçmeli ve bu seçtiği kişilere kendi imzaları karşılığında tam yetki vermelidir. CMC. bir parça toprak mı alacaktır; bunu mal-sahibinden önce o komite bilecek, en iyi ortamı onlar yaratacaktır.

«Kuvvet birlikten doğar» görüşünün doğruluğu hiçbir zaman hatırdan çıkarılmamalıdır. Buna göre önceden günü, saati ve yeri belli edilen bir çağrıyı Çiftçiler Birliği'nden en erken bir zamanda bekliyoruz. Öyle ki dışarıda bir tek mal-sahibi bile bırakılmasın, tek vücut halinde hareket edilsin.

Gelelim yine toprak konusuna: CMC söz-konusu araziyi alamayınca bu sefer «yakıt alanı» yapılması için Belediye'ce 1952 yılında Hükûmete devredilen ve hal-i hazırda «hali arazi» sıfatıyle Hükûmet namında kayıtlı bulunan sahaya talip çıkmıştır.

Şirket'in iddiasına bakılırsa maden işletme imtiyazı alanlar, hükûmetten izin çıkarmak şartıyle hali araziyi kullanmak hakkına sahipmişler. Bu iddia karşısında o zamanın Komitesi birtakım şartlarla çıkıyor ve bu şartlar CMC'ye uzun mücadelelerden sonra kabul ettiriliyor. Ne var ki o günlerde yeni seçilen Belediye Meclisi bu arazinin CMC'ye icar edilmesine rıza göstermiyor.

KMŞ. Ablıç Madeninin açılmasına bölge idaresi izin verdiği takdirde tüm işçiler Türk olacaktır demişti; maden açıldı, söz yerine gelmedi. Sonra Karadağ üstten açılmak istendi; o zaman Lefke'de bunun aleyhinde kuvvetli bir cereyan vardı, işçinin çalıştırılma meselesi bu cereyanın bertaraf edilmesine yetti. Sonra Koprona'ya el atıldı. İnanılır gayr-ı resmî kaynaklar bu bölgede 20 sene reservi olan bir cevherin mevcudiyetinden söz ediyordu. KMŞ. burayı isterken, Karadağ alttan bitmek üzre... «İşçileri Aplıç, üst Karadağ ve Koprona bölgelerine aktarırız, işsizlik yaratılmaz» diyordu. Şirketin tüm istekleri sağlandı; ancak bunun karşılığı 150 işçinin bu soğuk kış günlerinde sokağa atılması oldu. Toz mes'elesinde olduğu gibi işletme konusunda da aksayan taraf yine CMC, dir.

Bir noktaya temas etmeden geçmek istemiyorum. CMC kendi vasıtaları varken nedense toprak kaldırma işini bir kişinin kabalına veriyor. Bu şahsın kamyonları olduğu gibi bu kabal işinin müteahhitliğinden de aldığı paranın miktarı hayli kabarıkmış. Bu müteahhitlik işi Lefke Belediyesi'ne pekâlâ devredilebilir ve bunun karşılığında yakıt arazisinin Şirkete verilip verilmemesi tekrar teşebbüs konusu olabilir, sanırız. Dediğimiz gibi önemli olan şahısların değil, fakat bölgenin menfaatleridir. Bu menfaatleri de CMC karşısında tam mânasiyle savunacak, kendini bu işe adayacak kişilere ihtiyaç vardır.

Çünkü Lefke, maden işçisine dar gelmediği gibi, maden işçisinin ekmek kazanması da Lefke'yi Lefkeliye dar etmez.

Son olarak, dinamit patlatılmalarından ötürü halkın rahatsızlığı bir yana, oturdukları evler çatlamağa, zarar görmeğe başladı. Çeşitli müracaatler dikkate alınmadı. Neden sonra Şirket'in bir mühendisi gezdiği evlerin durumlarında patlatılmaktan mütevellit herhangi bir zararın söz-konusu olamayacağına dair rapor verdi. Lefkoşa'dan gidecek teknik hey'ete herhalde, bu konuyu da incelemek düşecektir.

Kamboçya'da Halk Savaşı Yakındır

Başkan Sihanuk'u yurt dışındayken deviren Kamboç gerici yönetimi ve onun iplerini elinde tutan Amerika, bütün Güney Doğu Asya'da olduğu gibi Kamboçya'da da fitili tutuşmuş bir barut fıçısı üzerine oturmuştur.

Geçen hafta bildirdiğimiz gibi Kamboçya'da halkın direnişi gelişmektedir.

Yurt içinde yeni yönetime karşı gösteri ve toplantılar yaygınlaşmıştır. Bu gösterilerle başa çıkabilmek için bütün ihtiyatları silâh altına alan kukla yönetim, elini kardeş kanına bulamış, çok sayıda gösterici şehid edilmiştir. Ülkenin çeşitli yerlerinden yurtseverler ve öğrenciler başkent Phnom Penh'e gelmektedirler. Özellikle ülkenin kuzey kesimlerinde direniş hareketi başlamıştır. Phnom Penh'in 50 kilometre yakınında halkla hükümet kuvvetleri arasında çarpışmalar olmaktadır. Kamboç ordusunun üç taburu, yeni yönetime karşı savaşmaya başlamıştır. Bu sırada Pekin'de bulunan Sihanuk'un danışmanı «Kamboçya Milli ve Birleşik Cephe»sinin kurulmasının yakın olduğunu, yurt dışındaki Kamboç'ların Sihanuk'la birleşmek üzere Pekin'e geldikleri ni bildirmiştir.

Kamboçya'da başlayan direnme hareketine destek olacaklarını, militanca dayanışmaya gireceklerini belirten Patet Lao, Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Kuzey Vietnam'ın önemli güçleri karşısında işbirlikçi yönetimin dayanma şansı yoktur. Bu yüzden kukla yönetimin başkanı Çeng Heng, Amerika'yı yardıma çağırabileceklerini söylemiştir. İşbirlikçiler ondan medet umarken, patron da zor durumdadır ve gittikçe batağa giren Güney Doğu Asya'dan korkmaktadır. Laos'daki Amerikan bombardımanına rağmen, Laos halkı Patet Lao önderliğinde emperyalizme karşı savaşmaktadır. Güney Vietnam içten içe kaynamaktadır. Boykotta olan 32.000 üniversite öğrencisi Saygon'da gösteriler yapmakta, yönetimi protesto etmektedir.

Öyle görünmektedir ki öteki işbirlikçi yönetimler gibi Kamboçya da Amerika'yı çağıracaktır; fakat Laos, Vietnam ve Kamboç halkları, güçlerini biraraya getirerek ortak düşmanı ve onun uşaklığını yapan kuvvetleri dize getireceklerdir.

Sudan'da karşı Devrim Teşebbüsü bastırıldı.

Amerika'nın Sudan'daki ilerici yönetime karşı, yerli işbirlikçileri aracılığı ile giriştiği darbe teşebbüsü başarısızlıkla sonuçlandı.

CIA'in örgütlediği El Ansar mezhebi mensupları, İmam El Hadi El Mehdi Başkanlığında ilerici rejime karşı ayaklandılar. Başbakan General El Numeyri'yi öldürmeye teşebbüs edip başaramayan gericiler, halkın tepkisiyle karşılaştılar. Emperyalizme karşı dövüşen Arap halkları da hemen ilerici yönetimin yanında yer aldılar. Irak, Mısır, Libya, gericilere karşı, yönetimi her biçimde destekleyeceklerini bildirdiler.

Nil üzerinde bir adada üslenen gericiler, geçen Çarşamba günü hükümet kuvvetlerinin bu adayı işgal etmeleriyle dağıtıldılar. Liderleri İmam El Hadi El Mehdi, bütün işbirlikçiler gibi ülkeden kaçmak zorunda kaldı. Şimdi hükümet kuvvetleri ülkede duruma tamamen hâkimdir.

Böylece Amlrika'nın bir komplosu daha Sudan'da başarısızlığa uğramıştır..

Yunanistan'da son durum

Amerikan emperyalizminin maşalığı görevini hakkıyla yapan Albaylar Cuntası faşist yönetimin bütün çıplaklığı ve vahşeti ile sürmektedir. Son onbeş gün içinde 70'e yakın yurtsever ve ilerici Yunan vatandaşını tutuklayan Cunta, kendisinc veya efendisi Amerikan emperyalistlerine karşı herhangi bir çatlak ses çıkarılmasına izin vermeyeceğini belli etmek istememektedir.

Bu doğrultuda alınan en son tedbir, ülkedeki faşist düzeni korumakla görevli bir Millî Muhafız Örgütü kurulmasıdır. Millî Muhafız Örgütü, yurtseverlerin her türlü direnişini ezmek için Faşist Cunta'nın kendisini iktidara getiren CIA ile birlikte örgütlediği bir mils kuvvetdir. Ülkenin çeşitli bölgelerine dağılarak «komünist avı»na çıkacak taburlardan kurulu Muhafız Örgütünün marifetlerinin yakında duyulacağı anlaşılmaktadır.

Öte yandan, Yunanistan'ı emperyalizmin Akdeniz'deki ileri karakolu haline getirme çabaları gitgide yoğunluk kazanıyor. ABD Libya'dan sökülüp atılan Wheelus üssü yerine, Korfu adasının kuzeybatı kıyısında Palokastritsa bölgesinde bir denizaltı ikmal üssü kurmaktadır. Üssün kurulması için üç körfezi kaplayan geniş bir alanın istimlâki için emir verilmiştir.

NATO'nun kuruluş yıldönümünün gürültülü törenlerle kutlandığı, üslerin kurulup, Amerikan şirketlerinin her gün yeni yatırımlara giriştiği Yunanistan'da Amerikan emperyalizmi ile onun uşağı Albaylar iktidarı, hükümranlıklarını kaba kuvvete dayanarak sürdürmektedirler. Ancak, Yunan halkının gelişen özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında bu hükümranlık uzun ömürlü olmayacaktır.

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

- İtalya'da grevler devam etmektedir. Hükümet buhranının sona erip, yeni hükümetin kurulmasına rağmen işçiler ve öteki ücretliler millî gelirden kendilerine düşen payların azlığı yüzünden direnmektedirler. Son olarak 180.000 devlet memuru ve 350.000 tekstil işçisi greve gitmiştir.
- ABD'nde bir kamuoyu araştırma enstitüsü, ülkedeki zencilerin % 9'unun, haklarını elde etmek için kuvvet kullanmaktan yana olduklarını açıklamıştır. Amerika'da yaşıyan zencilerin sayısı 30.000.000 dür.
- Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne bağlı savaşçılar son bir yılın en önemli saldırısını yapmışlar, 100 Amerikan ve Güney Vietnam üssünü havan ve roketlerle bombalamışlardır. Emperyalistlerin ve uşaklarının kayıplarının ağır olduğu bildirilmiştir.

Işçi sınıfı partisinin dine karşı tavrı

● **Baştarafı 11. sayfada** nistler bu ilkeyi, **Sosyal - Demokrat** Partinin dini kişisel bir mesele **saydığı** neticesini verecek şekilde tahrif ederler.

Ancak (din üzerinde yapılan konuşmayı ele aldığında Duma grubumuzdaki görüşmelerde açıklanmayan) olağan oportünist tah rifata ek olarak, Avrupa Sosyal - Demokratlarının din meselesi kar şısındaki modern, ve, eğer bu denebilirse, aşırı kayıtsızlığa yol açan özel tarihî şartlar vardır. Bu şartlar ikili bir nitelik taşır. Bir defa dine karşı mücadele devrimci burjuvazinin tarihî görevidir ve Batı'da bu görev, feodalizme ve ortaçağcılığa karşı devrimleri ya da saldırıları çağında burjuva demokrasisi tarafından geniş ölçüde tamamlanmıştır (ya da tamamlanmaktaydı). Hem Fransa'da hem de Almanya'da dine karşı burjuva savaşı bir gelenektir ve sosyalizmden çok önce başlamıştır (Ansiklopedistler, Feuerbach). Rusya'da, bizim burjuva demokratik devrimimizin şartlarından dolayı bu görev de hemen hemen tamamen işçi sınıfının omuzlarına düşmektedir. Ülkemizde küçük burjuva (Narodnik) demokrasi bu konuda (sonraki Yüz-Kara Kadelerin ya da **Vekhi'**nin Kade Yüz - Karalarının sandığının aksine) çok fazla bir şey *yapmış* değildir. Hattâ Avrupa'da yapılanlarla karşılaştırıldığında **çok az** şey yapmıştır.

Öte yandan, burjuvazinin dine karşı savaş geleneği, Avrupa'da, marksistlerin uzun zamandan beri tekrar tekrar izah ettikleri gibi, burjuvaziye saldırılarının bütün «şiddetine» rağmen, burjuva dünya görüşüne dayanan anarşizm tarafından, bu savaşın özellikle burjuva olan bir **tahrifine** yol açmıştır. Lâtin ülkelerindeki anarşistler ve Blanqui'ciler, Almanya'da Most (geçerken belirtelim ki, nı zamanda Dühring'in bir öğrencisidir) ve benzerleri, binsekiz yüzseksenlerde Avusturya'da anarşistler dine karşı mücadelede devrimci gevezeliği aşırı bir hale vardırdılar. Şimdi Avrupalı Sosyal-Demokratların anarşistlerden de **ileri** gitmeleri şaşırtıcı değildir. Bu anlaşılır bir şeydir ve bir ölçüde haklıdır da. Ama Rus Sosyal-Demokratları için Batı'nın özel tarihî şartlarını unutmak yanlış olur.

İkinci olarak Batı'da, millî burjuva devrimleri sona erdikten **sonra**, vicdan özgürlüğü aşağı yukarı tam olarak kabul edildikten **sonra**, dine karşı demokratik mücadele sorunu burjuva demokrasisinin sosyalizme karşı mücadelesi tarafından öylesine geriye itilmişti ki, burjuva hükümetleri **kasıtlı olarak** klerikalizme karşı yarı-liberal bir «mücadele» örgütleyerek kitlelerin ilgisini sosyalizmden uzaklaştırmaya çalıştılar. Almanya'da Kulturkampf'ın ve Fransa'da burjuva cumhuriyetçilerin klerikalizme karşı savaşının niteliği buydu. İşçi kitlelerinin ilgisini sosyalizmden uzaklaştırmada bir vasıta olarak burjuva anti-klerikalizmi: Batı'da Sosyal-Demokratlar arasında dinle mücadeleye karşı modern «kayıtsızlık» havasının yayılmasından önce gelen, budur. Ve bu da anlaşılır bir şeydir ve bir ölçüde haklıdır da. Çünkü Sosyal-Demokratlar Burjuva ve Bismarck'cı anti-klerikalizme karşı koymak için dine karşı mücadeleyi sosyalizm için mücadeleye **tabi kılmak** zorunda kaldılar.

Rusya'da şartlar tamamen farklıdır. Burjuva demokratik devrimimizin önderi, proletaryadır. Proletaryanın partisi, eski resmî din ve onu canlandırma ya da ona yeni veya farklı bir temel, vs. sağlama çabaları dahil, bütün ortaçağcılığa karşı mücadelede ideolojik önderlik yapmak zorundadır. Şu halde Sosyal-Demokratlar ve Sosyal - Demokrat Parti için dinin kişisel bir mesele olduğunun **ilânı** yerine, işçi sınıfı partisinin **devletin** dini kişisel bir mesele ilân etmesi talebini koyarak Alman Sosyal-Demokratlarının oportünizmini nisbeten ılımlı bir şekilde düzelten Engels' in, bu Alman tahrifatını benimsedikleri için Rus oportünistlerini **yüz defa** daha ağır bir biçimde kınayacağı açıktır.

Duma kürsüsünden dinin halkın afyonu olduğunu ilân ederek, grubumuz doğru davranmış ve böylelikle bundan böyle Rus Sosyal - Demokratlarının din meselesi üzerine konuşmaları için temel olması gereken bir örnek ortaya konmuştur. Grubumuzun daha da ileri giderek ateist tezleri daha da ayrıntılı olarak geliştirmeleri gerekir miydi? Sanmıyoruz. Bu, proletarya partisi tarafından dine karşı mücadelenin abartılması tehlikesini doğururdu; bu, dine karşı burjuva ve sosyalist mücadele arasındaki farkı ortadan kaldırmak neticesini verirdi. Yüz - Kara Duma'da Sosyal-Demokrat grubun ilk görevi, başarıyla yerine getirilmiştir.

İkinci görev, ve belki de Sos. yal-Demokratların en önemli görevi, yani işçi sınıfına karşı mücadelesinde Yüz-Kara hükümeti ve burjuvazıyi desteklemede kilisenin ve din adamlarının sınıf rolünün açıklanması da başarıyla yerine getirilmiştir. Elbette ki, bu konuda daha pek çok şey söylenebilir ve Sosyal - Demokratlar bundan sonraki konuşmalarında Surkov arkadaşın konuşmasını nasıl genişleteceklerini bilecekler dir, ama yine de, Surkov arkadaşın konuşması mükemmeldir ve bu konuşmanın basılıp bütün Parti örgütleri tarafından yayılması, Partimizin doğrudan bir görevidir.

Üçüncü görev, Alman oportünistleri tarafından tahrif edilen, «dinin kişisel bir mesele» olduğu yolundaki önermenin **doğru** anlamının ayrıntılı olarak izah edilmesiydi. Ne yazık ki, Surkov arkadaş, bunu yapmadı. Bunun yapılmamış olması bir kat daha kötüdür, çünkü o sırada **Proletari**'nin de işaret ettiği gibi, Duma grubumuzun daha önceki faaliyetlerinde Belusov arkadaş bu konuda bir hatâ işlemişti. Gruptaki görüşme, ateizm üzerine tartışma, grubun gözünde dinin kişisel bir mesele sayılması yolundaki ünlü talebin doğru yorumlanması meselesini gölgede bırakmıştır. Bütün grubun ortaklaşa işlediği bu hatâdan dolayı sadece Surkov arkadaşı suçlamıyacağız. Üstelik, bu meseleyi yeterince aydınlatmadığı için, Engels'in Alman oportünistlerine karşı yöneltttiği sözlerin kavranılması için Sosyal - Demokratların zihinlerini yeterince hazırlamadığı için Parti'nin kendisinin hatâlı olduğunu içtenlikle kabul edeceğiz. Gruptaki görüşmeler, bu hatânın Marx'ın öğretilerini hiçe saymak arzusundan değil, gerçekte meselenin anlaşılmasındaki bulanıklıktan ileri geldiğini göstermektedir. Bunun grubun ilerideki konuşmalarında düzeltileceğinden eminiz.

Tekrar edelim ki, Surkov arkadaşın konuşması mükemmeldi ve bütün örgütler tarafından yayılmalıdır. Bu konuşma üzerindeki görüşmelerinde Duma grubumuz Sosyal-Demokrat görevlerini bilinçli olarak yerine getirdiğini ispat etmiştir. Grupla Partiyi yakınlaştırmak, grubun yerine getirdiği güç görevlerden Partiyi haberdar etmek ve Parti ile grubun çalışmasında ideolojik birlik kurmak için, grupta yapılan görüşmelerle ilgili haberlerin Parti basınında daha sık yer alması arzu edilir.

(Proletari, No. 45, 13 (26) Mayıs, 1909.) Çeviren: Şahin Alpay

TİP'de Aybar-Aren Oportünizmini ve güçbirliği bozguncularını yıkmak için birleşelim

(Orua sayfadan devam) varması», ne tesadüf, TİP'nin «tek suçlu» olduğunun «farkına çok büyük ölçüde başarısız olduğu son seçim devresi sırasında olmuştur. Ant dergisi, bu andan itibaren parlamentarizmi esas alan, seçimleri herşey sanan Aybarcı görüşlerle Aybar'ı sözde eleştirmiştir.

3) Bu arada uzun bir süre Ant dergisi, Türkiye'deki sol hareket içinde hiç şüphesiz Marksizmle ilgisi olmayan popülist unsurlara Küçükömer - Divitçioğlu çizgisine uzun süre sayfalarında yer vermiştir. Ant dergisi, bu yeni küçük burjuva modasının «teorik katkılarının» da uzun süre başını çekmiş, çığırtkanlığını yapmıştır.

4) Yine bu arada ve uzun bir süre, Ant dergisi ve Ant yayınları, proleter devrimci ideolojiyle ilgisi olmayan, küçük burjuva modasının ve «sol» sekter yayınların, hatta anti - kominist yayınların ticaretini yapmıştır. Ant dergisi, son zamanlardaki mahcup dönüşü ve Mao Zedung'a ve Lenin'e mahcup açılışı içinde, opertünist görüşlerin reklâmını hâlâ sürdürmektedir.

5) Ant dergisinin, yayın hayatının son devresinde, çok kısa bir zaman önce, proleter devrimcilerinin ideolojik mücadelesinin ağırlığı karşısında tutumunu bir kere daha değiştirdiğini, âniden Mao Zedung'u ve Lenin'i keşfettiğini, sayfalarında Millî Demokratik Devrim teorisinin anlatılışının yanlış olmakla beraber baş yeri işgal etmeye başladığını görüyoruz. Bu mahcup dönüşe paralel olarak, Ant dergisi TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ dergi ve gazetelerinin yazılarını ve çizgilerini çok yakından izlemeye başlamış, Aybar - Aren oportünizmine karşı ideolojik mücadele veren bu dergi ve gazetelerin tahlillerini ve sloganlarını taklide, ama elbette bir bağımsız aktüalite dergisine yaraşır şekilde, nerden alındığına hiç atıf yapmadan, sözde benimsemeye başlamıştır! Devrimci saflardaki birikimin işçi ve köylü kitlelerine yöneltilmesi, işbirlikçi iktidarın içine düştüğü buhranın tahlili ve geniş halk kitlelerinin bu iktidara karşı mücadeleye sevkedilmesi işçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel öncülüğü konularında, Ant dergisi proleter devrimcilerinin yaptığı su götürmez tahlilleri ay nen kabule mecbur kalmıştır!

Ancak, Ant dergisinin bu yeni gelişme çizgisi hakkında proleter devrimcilerini çok ihtiyatlı ve uyanık olmaya sevkedecek önemli nedenler mevcuttur. Bunların başında, hiç şüphesiz Ant dergisinin eski alışkanlığı olan millî cephe ve güçbirliği bozgunculuğunu aynen devam ettirmesi, asker - sivil aydın zümreye ve küçük burjuva devrimcilerine karşı düşmanca bir tutum takınması gelmektedir. İkinci olarak, Ant dergisi, hâlâ Millî Demokratik Devrim stratejisine karşı ikiyüzlü bir mücadele gördürmektedir. «Millî demokratik devrim», «Yeni demokratik devrim», «Demokratik halk devrimi», aynı anlamda kavramlardır. Bunlardan birini diğerine karşı kullanmak, proleter devrimci stratejiye karşı ikı yüzlü muhalefetin ve SİNSİ bir bozgunculuğun ta kendisidir. Bu gibi çabalarda, mücadelenin kıyasında bile olmayanların, hırslarını ve öfkelerini alamamak ve bir yandan doğruları kabul ederken bir yandan «ipin ucunu büsbütün kaçırmıyayım» dercesine doğrulara karşı durmak gibi küçük burjuva hastalıklarını görmek mümkündür. Üçüncüsü, Ant dergisi sözde yeni keşfettiği Millî Demokratik Devrim stratejisi içinde, hâlâ eski Aybarcılık döneminden kalma yanlış kavramlara yer vermektedir! Bu son küçük burjuva molişkinin emek - sermaye çelişkisi olduğu» fikri gelmektedir. Ant dergisi, bu fikri yeni benimsediği stratejinin kalıbına uydurmak için bu sefer de yeni «çelişki tasnifleri» icadetmeye çalışmaktadır. Bu son küçük burjuva modasının ne kadar süreceği bellidir.

Dördüncüsü, Ant dergisi çevresinde, gençlik saflarında Aybar - Aren oportünizminin temsiciliğini yapmış olan kaşarlanmış Arencilerin kümelendikleri görülmektedir. Beşincisi, Ant dergisi TDGF içinde ve proleter devrimci birikimin sağlandığı saflarda başgösteren son ideolojik mücadelede İlkesiz Birlik Cephesinin yanında yer almıştır; TÜRK SOLU ve Proleter Devrimci AYDINLIK'a karşı, İlkesiz Birlik Cephesi'ni savunmaya yeltenmiştir. Çok yakın zamana kadar Millî Demokratik Devrim çizgisine «kuyrukçular, hainler, vb.» diye saldırmış olan Ant dergisi, şimdi Millî Demokratik Devrim stratejisini savunanlar arasındaki tartışmalara katılmaya çalışmaktadır! Ve elbette bu söz ve yazıyla da kalmamakta, Ant dergisinin etrafında kümelenmiş bulunan eski Aren'ciler, bu sefer proleter devrimcilerine karşı İlkesiz Birlik Cephesi ile işbirliği yapmayı denemektedirler. Bu tertışmalara katılmak elbet ANT'ın da hakkıdır. Ama bizim de söyleyeceğimiz sözler var.

Proleter devrimcileri ve TİP içinde mücadele eden bütün devrimciler, bu oyuna karşı uyanık olmalıdırlar! Ant dergisinin politikası, daima millî cephe bozguncusu ve ikiyüzlü bir politika olmuştur; İlkesiz Birlik Cephesinin politikası içinde de güçbirliği bozgunculuğu ve sekterlik unsurları, kısır küçük burjuva rekabetçisi eğilimler kendini kuvvetle hissettirmektedir! Bu iki çevre, birbirleriyle kaynaşmaktan ne ummaktadırlar? TİP içinde verilen mücadeleyi baltalamak, Aybar - Aren oportünizmine karşı verilen mücadeleyi yolundan saptırmak, TİP içindeki devrimci birikimi kendi tekellerine almak — istedikleri budur!

TİP içinde Aybar ve Aren oportünizmine, özellikle Aren - Boran kliğine karşı mücadelenin hızlandığı ve kızıştığı şu dönemde, ikiyüzlülüğe karşı mücadeleye de önem vermeliyiz! Hedefimiz: Aren - Boran kliğini tecrit etmek ve artık TİP tabanı üzerindeki etkisine son vermektir! Bu yakın hedefi gözden kaçıracak bütün tutumlar, TİP içinde verilen mücadeleye ve genel olarak bütün Türkiye'deki devrimci mücadeleye zarar verecek tutumlardır! TİP içindeki mücadelede, Aren - Boran kliği ile birleşme eğilimlerinin teşhir ve tecrit edilmesi şarttır!

İçinde bulunduğumuz mücadele döneminde, herkes safını açıkça tâyin etmelidir! Türkiye İşçi Partisi içinde Aybar ve Aren kliklerine ve çizgilerine karşı verilen mücadelenin gelişmesi, bizim Millî Demokratik Devrim mücadelemisin esas görevlerinin ele alınmasına ve çözümlenmesine yaklaştıracaktır.

Oportinizmı yıkmak için var gücümüzle mücadele edelim!

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Binbirdirek Mah. Klod Farer Cad. 6/6 İstanbul. Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği: Adakale Sok. 28/1 * Dizgi: Son Saat, Baskı: Haşmet Matbaası * İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Cad. No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı: Ga-Me-Da * Yıllık Abonesi: Yurt İçi :40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.